

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

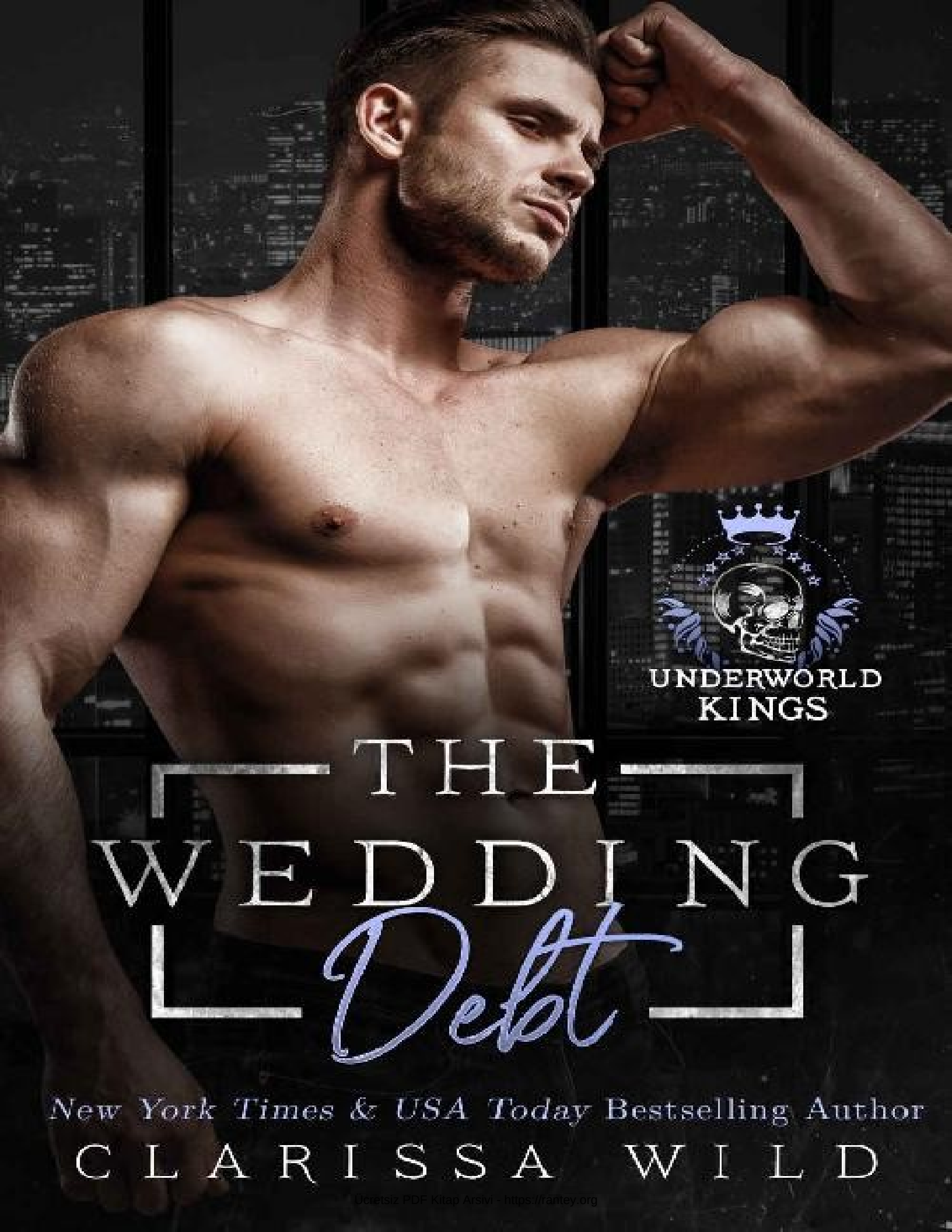
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE WEDDING Debt

New York Times & USA Today Bestselling Author

CLARISSA WILD



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



DÜĞÜN BORCU

CLARISSA WILD

WWW.CLARISSAWILD.COM

İçindekiler

[Clarissa Wild Diğer](#)

[Kitapları Yazarının](#)

[Müzik Çalma Listesi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Clarissa Wild Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Clarissa Wild Hakkında](#)

Düğün Borcu© 2021 Clarissa Wild Yayına
Hazırlayan: Jenny Sims

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitaptaki tüm karakterler on sekiz yaşında veya daha büyüktür.

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen satıcıya geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

CLARISSA WILD'IN DİĞER KİTAPLARI

Vahsi Adamlar Serisi: Kafeslenmiş & Kilitlenmiş & Kovalanmış & Damgalanmış & Asılmış Günah Evi: Karanlık Dilek & Karanlık Karanlık İhtiyaç Yalanlar & O'nun Yönetimi Altında & Onun Kontrolünün 'Ötesinde Bir Borç Ödendi Bir Borç Geri Ödendi & Şirket Serisi Serisi Delirious
Kötü Gelin Oyunları & Kirli Eş Oyunları Baba

Yeni Yetişkin
Rowdy Boy
Zalim
Çocuk
Şiddetli Seri Mutlu
Seri Yıkım

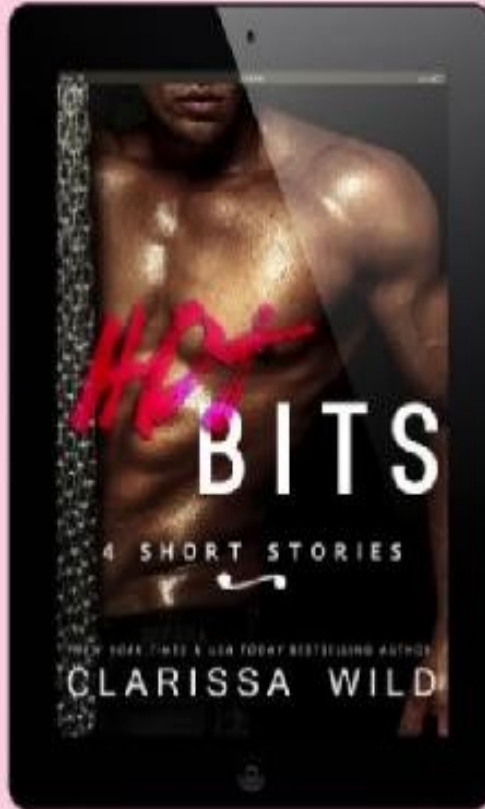
Erotik Romantik
Milyarderin Bahsi Serisi
Serisi Enflamed
Kötü Öğretmen & Kötü Patron
Otel O

Güncel kitaplar için [Amazon'Clarissa Wild'ziyaret edinde](#) ı .

**Bir sonraki kitabım çıktığında e-posta almak ister misiniz?
Buradan kaydolun ve dört ücretsiz hikaye de kazanın:
<http://smarturl.it/newsletterbooks>**

Free Offer!

Sign up for Clarissa Wild's Newsletter and instantly
receive 4 exciting & erotic stories!



AÇIKLAMA

mafya prensi onu istiyor, ama o sadece kardeşini istiyor.

Bazı çocuklar popülerdir.

Bazı çocuklar kalp

çarpıntısıdır. Ama Luca ve

Liam De Vos?

Okulumdaki diğer çocuklarda olmayan bir şeye sahipler... Güce.

Hollanda'nın en büyük mafya imparatorluklarından birinin varisleri. Ve şimdi ailelerimiz birlikte iş yapıyorlar.

İhtiyaç duydukları her şeyi bir parmak şıklatmasıyla elde eden tehlikeli çocuklar. Ama onlar gibi çocuklar her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler.

Küçük kardeş, Luca, bana sataşmadan duramıyor.

Ve bu ondan nefret etmeme neden oluyor.

Ben de onun yerine kardeşinin peşinden giderek karşılık verdim.

Ama Luca gibi çocuklar istediklerini elde edemediklerinde... Bir tane bulurlar.

Ateş ve benzin gibiyiz.

Tek yapması gereken... kibriti çakmaktı.

MÜZİK PLAYLISTİ

Lady Gaga'dan "Bloody Mary (Slowed & Reverb)" Two
Feet'ten "Lost The Game"
Olivia Rodrigo'dan "Jealousy"
Charlotte Lawrence'dan "Joke's On You"
Highly Suspect'ten "Upperdrugs" Billie
Eilish'ten "NDA"
Chase Atlantic'ten "Friends"
"Slow Down (Slowed & Reverb)" by Chase Atlantic "Hate
Her To Death" by Insane Clown Posse
2WEI'den "Toxic"
NF'den "Change"

BÖLÜM 1

JILL

Yaş 9

BİR ZAMANLAR, kafasına göre çok ağır bir tacı olan bir kız ve onu kendisi için çalmaya hazır bir prens vardı.

"Hayır, geri ver onu!" Luca yanımdan geçip tacı narin başımdan kaparken çığlık atıyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve benden birkaç metre ötede çimlerin üzerinde dönüyor, yüzünde iğrenç bir sırıtışla tacı işaret parmağıyla başparmağı arasında sallıyor. Kahverengi saçlarından bir tutamı yana savuruyor, kara gözleri benimle alay ediyor. "Hadi o zaman. Onu geri alman için sana meydan okuyorum."

Gözlerim seğiriyor ve ellerim yumruk oluyor. "Ver. Onu. Geri ver," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Ona yaklaştığımda, geri çekilmeye devam ediyor, geri almayı imkansız hale getiriyor. "Dur," diye tıslıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor, o kadar geniş sırıtıyor ki annemden aldığım yeni topuklu ayakkabıları çıkarıp yüzüne vurmak istiyorum.

Bunun yerine topuklarımın üzerine basarak ona doğru koşuyorum ve onu **h a z ı r l ı k s ı z** yakalamaya çalışıyorum. Tam ben yetişirken tacını çeviriyor, benden kaçmak için yan adımlar atarken kıkır kıkır gülüyor. "Iskaladım," diye düşünüyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Luca!"

"Jill!" Sesimi tiz bir tonla taklit ediyor ve bu ses kanımı kaynatıyor.

"Hadi, Luca..." Kız kardeşim Yasemin, pembe elbisesiyle bahçede bizi takip ederken iç geçiriyor.

"Ne, *Jasmine* mi?" diye alay ediyor.

"Hiç komik değil!" Tacı elinden kapmak için zıplıyorum, ama tacı bir aşağı bir yukarı, ulaşamayacağım bir yere fırlatıp duruyor, sanki çırpınışımlı görmekten zevk alıyormuş gibi geri geri gidiyor.

Ben de durdum ve ellerimi yan tarafıma koydum. "Bunu neden yapıyorsun?

Ha?" Kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor. "Çünkü aptal görünüyorsun."

Çenem düşüyor ve ağzımdan bir nefes kaçıyor. "Yapmıyorum!"

"Sadece kraliçeler ve prensesler taç takar," diye karşılık verir. "Ve sen ikisi de değilsin."

O kadar öfkeliyim ki kulaklarımdan buhar çıkacakmış gibi hissediyorum. "Ben bir kraliçeyim!"

Parmağını sallıyor. "Kraliçeler ancak bir kralla evliyse kraliçe olurlar." Tacı kendi başına yerleştiriyor. "Belki şimdi bir kraliçe olurum."

Jasmine kıkırdamaya başlıyor ama ona baktığımda elini saklamaya çalışır gibi ağzının önüne götürüyor.

"Hadi o zaman, Jill. Kraliçe olmak istiyordun," diye şaka yapıyor Luca ve elini sallayıp eğilerek selam veriyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Kraliçen olmamı mı istiyorsun?" Yüksek sesle

homurdanıyorum. Başını eğiyor. "Bir kraliçe evli değilse kraliçe değildir."

Bu düşünceye isyan ediyorum.

Luca ile evlenmem mi? Hayatta olmaz.

Burnumu havaya kaldırarak ona sırtımı dönüyorum. "Senin yerine bir sümüklüböcek evlenmeyi tercih ederim."

"Sümüklü böcek mi?" Tacı kaybedecek kadar aptalca gülüyor.

Jasmine bana yaklaşıırken ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum. "Hadi başka bir şey yapalım."

"Hayır, tacımı geri istiyorum." Yerimde duruyorum. "Bana zorbalık yapamaz."

Luca yavaşça bize yaklaşıyor. Yüzünde muzip bir ifadeyle hâlâ tacı tutuyor. Ona güvenmiyorum ama yeterince yaklaşırsa belki tacı tekrar çalabilirim.

"Geri vereceğim..." diye mırıldanıyor.

Dönüp ona bakıyorum ve elimi uzatıyorum.

Ama bana tacı vermek yerine bir kurşun uzattı.

Yüksek sesle çığlık atıyorum ve sümüklü böceği bırakıyorum, bıraktığı çamurdan kurtulmak için elimi elbiseme sürüyorum. Luca o kadar çok gülüyor ki nefesini tutamıyor.

"Bu hiç komik değil!" Ayaklarımı yere vurarak bağıyorum.

"Evet, öyle," diye cevap veriyor, beni işaret ederken hâlâ gülüyor. "Yüzün." Şimdi daha da kızarıyorum, patlamaya hazır bir volkan gibi.

"Luca, hadi ama," diyor Jasmine yüksek sesle iç geçirerek. "Dur."

Tacı elinden kapmaya çalıştığında, hızla geri sıçırıyor ve bizimle alay etmeye devam ediyor. Bizimle alay etmeye doyamıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"Bu sadece bir taç. Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"*Sen neden önemsiyorsun?*" Ben de karşılık veriyorum.

Omuz silkiyor. "Kim giyinip kuşanır ki zaten?" "Hoşumuza gidiyor," diye yanıtlıyor Jasmine.

"Beğenecek ne var ki? Aptal kıyafetler," diyor. "Seni daha az çirkin yapmaz." Çenem düştü. "Çirkin!" mi?

Jasmine dilini çıkarır. "Kızlar erkeklerden daha iyi oynuyor zaten."

"Değil," diye takılıyor.

Jasmine'in dikkati dağıldığında tacı tekrar kapmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. O benden çok daha büyük ve bu beni çok kızdırıyor.

"Geri alamayacaksın," diyor ben etrafından dolanırken.

"Neden?" "Neden olmasın?" diyorum.

"Sanırım bende kalacak." Başlığı indiriyor ve tekrar kendi başına geçiriyor.

"Gördün mü? Benim üzerimde senin üzerinde olduğundan çok daha iyi duruyor."

"Oh, lütfen," diye karşılık veriyorum kollarımı kavuşturarak. "Eğer bizimle oynamak istiyorsan, bunu söyleyebilirdin."

"Hayatta olmaz." Yerden bir sopa alıp uzun çimen tellerine vurmak için kullanıyor. "Seni kızdırmak çok daha eğlenceli."

İç çekerek, kıyafetimin önemli bir parçasını alıp gitmesini izliyorum. "Neden her zaman böyle bir pislik olmak zorundasın?"

"Evet, Luca, neden böyle bir pislisin?"

Ağabeyi Liam aniden ön kapıdan kafasını uzatıyor. Jasmine'le aynı yaşta, benden sadece birkaç yaş büyük, ama dalgalı siyah saçlarıyla çok daha yakışıklı. O da Luca gibi her şeyi çok komik buluyormuş gibi yüzünde bir gülümsemeyle bizi izliyor.

Anne babamız konuşmakla meşgulken biz bahçede oynuyorduk ve nedense biz dışarı çıkarılırken Liam'ın içeride kalmasını istediler. Ama şimdi nihayet bize katıldığına göre, belki Luca aptal bir çocuk gibi davranmaz.

"Hey, Jasmine!" Liam içtenlikle gülümsüyor ama Jasmine tamamen utanmış bir halde başka tarafa bakıyor.

"Gerçekten mi?" Luca bir taşı tekmeleyerek Liam'a bağıyor. "Kimse senden karışmanı istemedi, Liam."

"Bu sefer ne yaptı?" Liam kardeşini görmezden gelerek bana doğru yürürken soruyor.

"Jasmine ve ben sadece giysi giydirme oyunu oynuyorduk ve sonra Luca tacımı çaldı," diye cevap veriyorum.

Bana gülümsüyor ve sonra Luca'ya el sallıyor. "Bunu ona geri ver, Luca." Saçımı kulağımın arkasına atarak ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Liam, küçük kardeşi Luca'nın aksine bana karşı hep çok nazik olmuştur. O sinir bozucu çocuğa katlanamıyorum. Yani, benim yaşımda ama sanki daha büyük ve daha sertmiş gibi davranıyor ve neden bilmiyorum ama benim de umurumda değil.

Luca onu görmezden geliyor, elindeki sopayı kılıç gibi savurmaya devam ediyor.

Liam ellerini yüzüne götürüyor. "Luca!" Luca ona kızgın bir bakış fırlatır.

"Annem ve babam bundan hoşlanmayacak."

Luca bir an duraksıyor ve sonra sopayı uzağa fırlatıyor. Bize doğru yürüyor ama çimenlerin ortasında duraklıyor... sadece tacı kendi kafasından kapıp havaya savurmak için. Taç ayaklarımın sadece birkaç santim ötesine düşüyor.

Luca'nın kolları genişliyor. "Şimdi mutlu musun?"

Liam eliyle ona işaret ediyor ve ben de ona doğru bir kez daha "Teşekkürler" diyorum.

"Bir teşekkür alamayacak mıyım?" Luca kaşlarını

kaldırarak alay ediyor. Dilimi ona doğru uzattım.

"Merak etme," diyor Liam ve eli aniden sırtıma iniyor, kardeşinin yanına gitmeden önce bir değil üç kez sıvazlıyor. "Ben gidip onunla oynayacağım."

Muhtemelen çoktan unutmuş olsa da saniyeler sonra elinin nazık dokunuşunu hala hissedebiliyorum. Ama ben hatırlıyorum. Her anı hatırlıyorum. Her dokunuşu. Her gülümsemeyi.

Ve Luca De Vos tarafından mahvedilen her muhteşem an.

Çünkü tek istediğim onun kardeşi.

Ve Luca'nın tek istediği beni kızdırmak.

"Jasmine, Jill!"

Annemin sesi başımı çevirmeme neden oldu.

Kapıda durmuş, bize ters ters bakıyor. "Bütün bu gürültü de neydi?"

Yutkunuyorum. Annemin böyle bakması hiç iyi değil. Sanki kavga çıkardığımız için kafamızı kesmek istiyormuş gibi.

"Şey, Luca denedi-"

Jasmine yan tarafıma dirsek atarak ciğerlerimdeki rüzgârı söndürüyor.

"Luca ne yapmaya çalıştı?"

"Ah... hiçbir şey." Başka tarafa bakıyorum. Onun kötü tarafına geçmek

istemiyorum. "Sadece oynuyorduk, hepsi bu," diye tamamlıyor

Jasmine.

"Bu doğru mu? Luca?" Sanki dürüst bir cevap vermesini bekliyormuş gibi ona bakıyor.

"Evet, hanımefendi," diyor cevap veriyor, sanki çok iyiymiş gibi, ama ben bu sahte numarayı hemen anlıyorum.

Ona yan gözle bakıyorum ama o beni görmezden geliyor.

Dilimi ısırمام. Bu sefer olmaz. "Luca benimle alay ediyordu. Tacımı çaldı ve onunla evlenene kadar kraliçe olamayacağımı söyledi."

Annem kaşlarını çatmaya başladı. Sertçe. "*Evlenmek* mi?!"

Jasmine'in dudakları aralanır. "Sadece bir oyundu. Hiçbir anlamı yoktu-"

Annemizin parmağını kaldırması bile onu susturmaya yetiyor. "İçeri gelin." Gözlerini bize dikti. "*Hepiniz*."

Aman Tanrım. Şimdiden geldiğini hissedebiliyorum.

Yine de Luca'ya bir bakış fırlatıyorum. Bana baktığında burun delikleri alevleniyor ama umurumda değil. Bunu o yaptı.

Arkasından içeri girdiğimizde Luca beni öne doğru itiyor ve neredeyse annemin üzerine düşüyordum.

"Hey!" diye hırladım ona.

"Ne?" Hepimiz içeri girerken omuz silkiyor. "Ben hiçbir şey yapmadım. Liam'a sor. O yaptı."

"Gerçekten mi Luca?" Liam, irkilen kardeşinin en sessine bir tokat atıyor.

"Anne, Luca-" diye başlıyorum.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve düşünce trenimi yarıda kesti.

Topukları üzerinde dönüyor. Bize attığı tehditkâr bakış, babam kadar güçlü bir adamı bile dize getirebilir.

"Jill. Sana kaç kere erkeklerle kavga etmemeni söyledim?" "Ama

ben başlamadım-"

Kollarını kavuşturarak, "Kimin başlattığı önemli değil," diye takılıyor. "Önemli olan senin iyi davranmaman. Ve tartışabileceğiniz onca şey varken..."

Evlilik mi?"

Gözleri Liam ve Luca'yı bile susturdu. Öfkesinin üzerimizdeki etkisi bu kadar. Çünkü annem öfkелendiğinde, ödeyecek cehennem vardır.

"Anne. Bence oğlun bunu senin ağzından duymalı," diyor ve dikkatini kanepede oturan çifte yöneltiyor. Anne ve Lex, Liam ve Luca'nın ebeveynleri, bize bakıyorlar ve nedense içimden kaçmak geliyor.

Anne ayağa kalktı ve tıpkı annemin yaptığı gibi kollarını kavuşturarak bize doğru yürüdü. Ve dördümüz de onların önünde sinmiş durumdayız.

"Hiçbiriniz kavga etmemelisiniz," diyor Anne. "Ya da evlilik hakkında konuşmak." "Ama Luca çaldı-"

"Ne yaptığı umurumda değil Jill," diye araya giriyor annem. "Bu çocuklarla kavga etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimi indiriyorum ama dişlerimi sıkarken isyan etme ihtiyacı hâlâ sesime yansıyor. "Evet, anne."

"Sadece oyun oynuyorduk," diye mırıldandı Luca.

"Luca." Annesi ona ölümcül bir bakış fırlatır.

Liam ve Jasmine çenelerini kapalı tutacak kadar akıllılar. Biz sadece durumu daha da kötüleştiriyoruz.

"Oynamak ya da oynamamak... evlilikten söz edilmeyecek, anlaşıldı mı?" Anne cevap verir.

"Siz de genç bayanlar," diye ekliyor annem, Yasemin ve bana bakarak.

Kaşlarımı çatıyorum. *Neden bu kadar önemsiyorlar?* "Neden olmasın?"

"Çünkü ikinizin kiminle evleneceğine karar verecek tek kişi..." Babamın sesi evi dolduruyor, tüylerimi diken diken ediyor, bize yaklaşırken her bir adımı sesi kadar gür çıkıyor. "Benim."

Dudaklarım ayrılıyor ama söyleyecek bir şeyim yok. İstemediğim için değil, sesim benden çalınmış gibi hissettiğim için.

Gerçek bir prenses olmayabilirim ama bazen kendimi prenses gibi hissediyorum.

Hepsi ailemin yaptığı bir kulede kilitli.

Luca De Vos da gelip beni kurtaran zalim prens olmak için fırsat kolluyor.

Cesedimi çiğnemen lazım.

BÖLÜM 2

LUCA

Yaş 12

Yerdeki ceset artık beni korkutmuyor.

Daha önce babamın adamları birini öldürmek zorunda kaldığında şehir merkezindeki gezilerimizde çok gördüm ve kardeşimle bana izlettirdi.

Şu anda beni susturan tek şey, silahı tutan kişinin öz babam olması.

Her zaman bunların erkeklere bırakılması gereken pis işler olduğunu söylerdi. Ama kuralların her zaman çiğnenebileceğini de biliyorum, özellikle de bizim tarafımızdan.

Özellikle de içimizden birini kurtarmak içinse.

Kardeşim yerden sürünerek kalkıyor, kanlar içinde, yaralı. Sırtının her yerinde bıçak kesiği gibi keskin kesikler var. Babam, bizden başka kimse kalmayana kadar depodaki insanları teker teker öldürürken bir muhafız ona destek oluyor.

Geri döndüğünde iç çeker ve silahını temizler. Sessizlik sağır edici. "Özür dilerim," diyor kardeşim.

Yaralanan o olsa bile.

"Bir daha buraya gelip benim işimi kendi başına yapmaya kalkma." "Peki, baba." Liam ona bakamıyor bile.

Burada olmamız onun suçu. Kaçmaya ve ne kadar güçlü olduğunu ve yeterince büyüdüğünü kanıtlamaya çalışınca babam gelip onu kurtarmak zorunda kaldı.

"Daha fazla sorumluluk istediğini anlıyorum Liam, ama şimdi neden hâlâ gösteriyi yönetenin ben olduğumu anlıyorsun." Silahını çekip bize bakıyor. Eli hem kardeşimin hem de benim omzuma düştüğünde, o ana geri dönüyorum.

"Ama hevesiniz gözden kaçmıyor. Bundan sonra şehirdeki günlük gezilerime ikinizi de getireceğim, böylece işin gerçekte nasıl yürüdüğünü anlayabilirsiniz." Liam'ı birkaç kez okşadı. "İyi misin evlat?"

Liam, tüm o yaraların çok acıttığından emin olmama rağmen başını sallıyor. Acı zayıflar içindir. En azından babam böyle söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Ne de olsa Liam hâlâ hayatta. Ona zarar vermeye çalışan bu adamlar değil.

"Güzel. Eve gittiğimizde doktorun seni kontrol etmesini sağlayacağız," diyor. "Şimdi ellerinizi uzatın. İkiniz de."

Ne h a l t l a r döndüğünü merak ederek kardeşime bakışlar fırlatırken dediğini yapıyorum.

Babam elimize bir şey tutuşturdu. Üzerinde işaretler olan altın kaplama bir bıçak.

"Bunu her zaman üzerinde taşı. İhtiyacınız olduğunda kullanın."

Kardeşimi kesip biçmeye çalıştıkları gibi birini kesip biçme düşüncesiyle yutkunuyorum. Beni korkuttuğu için değil. .. beni heyecanlandığı için.

Ve bu şeyi iyi bir şekilde kullanmak için sabırsızlanıyorum.



YAŞ 14

BAŞKA BİR SIKICI GÜN, tanımadığım ve tanımak da istemediğim bir grup insanla ıssız bir yerde başka bir sıkıcı parti. Yerden bir sopa alıp çimenlerin üzerinde sallıyorum ve ailemizin rakipleriyle savaşıyormuşum gibi davranırken onu parçalıyorum.

Partideki tüm o gevezelikler dikkatimi oyunumdan uzaklaştırıyor. Hollanda'ya taşındığımızdan beri iş dışında bir şey yok ve çok sıkıldım.

İçimi çekip omuz silkiyorum, çimenlerin arasında dolaşıp kurbağa gibi dürtecek ilginç bir şey bulmaya çalışıyorum. Ama çalıların arasında dolaşırken çok daha ilginç bir şey buluyorum.

Jill Baas, binanın dışındaki bir derenin yanına çömelmiş, üzerinde el yapımı gibi görünen gerçekten tuhaf, kabarık kırmızı bir elbise var.

Onun orada ne işi var?

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak hızla oraya doğru ilerliyorum çünkü ebeveynlerimiz bize çitle çevrili alanın arkasına geçmememizi söylemişti. Ama kuralları dinlemeyen tek kişi ben değilim.

Ona yaklaşırken omzunun üzerinden gizlice bakıyorum. Elinde bir şey tutuyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Orada ne var?"

"Ah!" O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki kışının üzerine düşüyor. "Aman Tanrım, beni böyle korkutma!"

Homurdanıyorum. "Tavuk."

Yumruğunu ayağıma vuruyor ve ben acı içinde zıplıyorum. "Lanet olsun! Neden bunu yapmak zorundaydın ki?!"

"Beni korkutmanın karşılığı bu işte," diye karşılık veriyor. "Ne yaptığına bak!" Önünde, derenin içinde çırpınan bir şeyi işaret ediyor.

"Nedir bu?" Yaklaşarak soruyorum.

"Bir tavşan. Sıkıştı ve sen onu korkutup kaçırana kadar neredeyse çıkarıyordum," diye tıslıyor bana.

"Bir tavşan mı?" Ona bir bakış fırlatarak söylüyorum. "Bu yüzden mi çitin arkasındasın? Bir tavşan yüzünden mi?"

"Bu sadece bir tavşan değil." Ayağa kalkıyor ve elini yanına koyuyor. "Ve yardımı hak ediyor."

Omuz silkiyorum. "Tavşanlar yüzebilir."

"Patileri kırılabilirken olmaz," diye karşılık veriyor. "Ve eğer bana yardım etmeyeceksen, geri çekil ve beni yalnız bırak."

Dikkatini tekrar tavşana verdiğinde ani boşalması beni bir süreliğine susturuyor. Çıplak elleriyle ona uzanıyor ama ulaşamıyor. Tavşan biraz ileride bir dala takılmış, yardım için ciyaklıyor.

Jill'i kenara itmeden önce kimsenin bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ve sopamla eğilip tavşanı dürtüyorum.

"Hey!" Jill de beni itmeye çalışarak bağılıyor.

Tam o sırada tavşan suya düşüyor ve ben de tavşanı durdurana kadar çubuğu su akışının önünde tutuyorum.

"Canını yakma!" Jill pantolonumu çekiştiriyor ama onu itiyorum. "Pislik."

Hızlı bir hareketle sopayı derenin kenarına doğru savuruyorum ve tavşanı sudan çıkarıyorum. Sırılsıklam olmuş ve ağlıyordu, patisini incelemek için onu yakınımda tutuyorum. Patisinin etrafında düzgün hareket etmesini engelleyen bir tel vardı, ben de onu söküp yarayı kontrol ettim. Kan yok.

"İşte. Sorun yok," diyorum.

Jill'e döndüğümde gözleri parlıyor ve yüzünde parlak bir ışıltı var. "Teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu senin için yapmadım."

Sırıttıyor ve uzaklara bakarken dudaklarını yalıyor. "İyi. Tavşan güvende olduğu sürece."

Ve bir şekilde, bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Neden etrafındaki herkese ve her şeye bu kadar iyi davranıyor? Neden umursuyorum ki?

Tavşanı yakalamaya çalıştığında, ondan uzaklaşıyorum.

Yüzündeki ifade hemen ekşir. "Luca... Hadi. Bırak ben alayım."

"Hayır."

Dondu kaldı. "Önce ben buldum."

Tavşanı daha sıkı tutuyorum. "Ve onu kurtardım."

Burun delikleri alevleniyor ve gözlerinden adeta şimşekler fışkırıyor. "Luca..." Hırlıyor. "Ver. Bana. Tavşanı. Tavşanı."

"Hayır." Sopayı elime aldım ve kılıç gibi kullanarak kendimi savundum.

"Bulanındır. O artık benim tavşanım."

Şimdi onu gerçekten kızdırdım ve yüz ifadesi inanılmazdı. Neredeyse patlayacaktı. "Luca!"

Ağzım sinsî bir sırıtışa dönüştü. "Gel ve al onu." Ve elimde o aptal tavşanla koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum, çimlerin arasından dalarak, saf adrenalinden başka hiçbir şey olmadan koşuyorum.

Çünkü benim için hiçbir şey Jill Baas'ı kızdırmaktan daha komik olamaz. Ve onun sahip olduğu mutluluğu alıp kendime mal etmek.



JILL

Yaş 18

"PARAN VAR MI?" diye soruyor kirli trençkotlu bir adam babama.

Hepimiz uygun bir mesafeden adamları izlerken annemin eli benimkini sıkıca kavıyor, diğer eliyle de Yasemin'inkini tutuyor. Babam henüz bu işe fazla karışmamızı istemezdi. Ne de olsa bu hâlâ onun işi.

Dahil olmak *isteyeceğim* türden bir iş değil ama annem yine de "işin inceliklerini öğrenebilmem" için beni gelmeye zorladı. Ve bu ailede seçim diye bir şey yoktur.

Korumalarımızdan biri sıırıslıklam olmuş evrak çantasını uzatırken babam, "Hepsi burada," diyor.

İşadamı parmaklarını şıklatıyor ve korumalarından biri çantayı ondan almak için babama yaklaşıyor. Ama gözlerim kemer tokasının altında saklı olan silahın üzerinde gezinmekten kendini alamıyor. Gördüğüm manzara karşısında neredeyse midem bulanıyor.

Babam her ne alıyorsa, bilmek istemiyorum ve umurumda da değil.

Sadece bunun bir an önce bitmesini istiyorum.

Muhafız çantanın içindekileri kontrol eder ve onaylayarak gülümseyen amirine başıyla onay verir.

Adam, "Çalışanlarımız bu takastan çok mutlu olacak," diyor.

Amerika'daki çalışanlar, şüphesiz. Babamın orada yaşadığımız zamanlardan kalma kirli bağlantıları.

"Harika. Sanırım Harabe'deki adamlar beni ticaret ortakları olarak kabul edecekler?" diye cevaplıyor babam.

Adam cebinden bir puro çıkarıp babama fırlatıyor, o da hayatında gördüğü en iyi puroymuş gibi bakıyor. Burnuna götürüp kokluyor.

"Fuente..." diye mırıldanıyor.

"The Ruin ile çalıştığınızda sadece en iyinin en iyisi olursunuz," diye göz kırparak cevap veriyor adam.

Başka bir gardiyan babama yaklaşıyor ve ayaklarının önüne kocaman bir kutu koyuyor.

"Bu sadece küçük bir kısmı."

Bir muhafız kutuyu açıyor ama bize dönük olduğu için içinde ne olduğunu göremiyorum.

"Ne oldu?" Jasmine annemize soruyor.

"Sonra görürsün," diye cevap veriyor, gözlerini adamlardan ayırmadan, ama tırnakları sanki o da gerginmiş gibi derime batıyor.

"Mutlu musun Hugo?" diye soruyor adam babama.

Görevli kutuyu kapatıp ikisi arabanın arkasına taşırken babam "Memnuniyetle," di y e cevap veriyor.

"Görüşmelerimizden çalışanlarımı haberdar edeceğim," diye yanıtlıyor tüccar. "Eminim sizi ortak olarak görmekten çok memnun olacaksınız."

Babam başını sallıyor. "En azından gitmeden önce sana bir içki ikram edeyim." Tabii ki balçıkla arkadaş olmaya çalışıyor. Bu ne sürpriz.

Adam elini kaldırır. "Bu teklifinizi kabul etmeyi çok isterdim ama Desolation'a dönmemiz gereken bir uçak var."

"İssizlik mı?" Fısıldıyorum. "Hangi cehennemde bu?"

"New York," diye fısıldıyor annem. "Ama sadece onları izle, tamam mı?"

"Evet, evet." Öğrenmemi istediğini biliyorum ama bunların hiçbirini öğrenmek istediğimi sanmıyorum.

"Elbette, elbette," diyor babam adama.

"Ama bizden haber alacaksın," diye yanıtlıyor adam. "Çalışmalarınızda iyi şanslar."

"Aynı şekilde," diye yanıtlıyor babam. "İyi akşamlar beyler."

Paltolu adamlar babamı selamlıyor ve babam arkasını dönüp koyu renkli camları olan siyah arabasına doğru yürüyor ve içine biniyor, ardından korumaları da geri çekilip içine atlıyor. Araba uzaklaşıyor ve ben midemin derinliklerinde kötü bir hisle kalakalıyorum.

Babam bize doğru gelirken ellerini birbirine sürtüyor. Binanın küçük bir çıkıntısının altında bir köşede toplanmıştık. Ama babam bizi kucaklamak için yanına çektiğinde, sanki normal bir aileymişiz gibi hissettik.

Annem ona "Harika iş çıkardın, tatlım" diyor.

Onu yanaklarından, beni de alnımdan öpüyor.

"Bugün iyi bir gün Vera. Çok güzel bir gün." Kolunu annemin koluna doluyor, annem de beni çekmek için elimi tutuyor. "Hadi Van Buren'e gidelim. Kutlama havasındayım!"

Şehirde her hafta gittiğimiz lüks restoranın adını söylediğinde kulaklarım dikiliyor. "Oraya bayılıyorum."

"Yeterince büyüdüğünde orada çok iş yapacaksın." Babam yanağımı tutuyor ve öyle sert sıkıyor ki canım acıyor. Arabaya doğru yürüyor ve bizim için arabanın kapısını açıyor. "De Voses bizi bekliyor."

Oh... Tabii ki.

Neden bu evde iş dışında bir şeylerin devam edeceğini düşündüm ki?

Yüksek sesle iç geçiriyorum ama babam homurdanmalarımı duymazdan geliyor, içeri giriyoruz ve kapı arkamızdan kapanıyor.

Luca De Vos'u tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Çünkü emin olduğum bir şey varsa, o da bir pisliğin büyüyünce daha da büyük bir pislik olacağıdır.

BÖLÜM 3

JILL

"H UGO!" Lex De Vos, sırtını sıvazlayarak haykırıyor. "Fijn dat je nog heel bent."

Hala tek parça olmana sevindim.

Lex karşı çıkarken babam gülüyor ama bunun bir şaka olduğunu hiç sanmıyorum.

"İngilizce, çocuklar. Burada hepimiz Hollandaca konuşmuyoruz," diyor annem kibar bir gülümsemeyle ama gözlerindeki sıkıntıyı görebiliyorum.

Jasmine ve ben en azından biraz Hollandaca bildiğimiz için mutluyum, böylece etrafımızdaki insanların ne dediğini anlayabiliyoruz.

"Risk yoksa kazanç da yoktur," diyor babam Lex'e ceketini çıkarıp restoran müdürüne verirken.

Etrafımdaki güzel manzaraya bakıyorum ve mutfaktan gelen lezzetli kokuları içime çekiyorum. Genelde bu restoranı severim. Her hafta buraya geliriz. Söz konusu yemek olduğunda Van Buren zinciri gerçekten de en iyilerden biri. Belli bir çocuk tarafından lekelenmesi çok yazık.

"Merhaba Bay ve Bayan Baas," diyor siyah takım elbiseli bir adam bize yaklaşırken.

Easton Van Buren. Tüm dünyada ünlü olan bu **r e s t o r a n - o t e l** zincirinin sahibi. Ve Baas ailesinin dostu ve güçlü bir müttefiki.

"Merhaba Easton," dedi babam. "Umarım en iyi şeflerin bu gece çalışıyordur."

"Elbette," diye yanıtlıyor Easton. "Baas ailesi için sadece en iyisi." Easton küçük bir selam veriyor. "Size masanızı göstereyim."

"Hep bu restoranda mısınız? Birden fazla işletmen olduğunu sanıyordum," diye soruyorum, bu kadar çok işletmesi varsa neden onu her hafta gördüğümüzü merak ederek.

"Var, ama mdrme Baas'lar rezervasyon yaptırdığında beni uyarmasını söyledim," diyor göz kırparak.

Hepimiz onu masamıza kadar takip ediyoruz.

"Arka tarafta oturuyoruz," diyor babam Lex'e. "VIP siti." Yüzünde gururlu bir gülümseme oluşuyor.

Lex sırtını sıvazlayarak, "Tabii ki bize her zaman en iyi yeri buluyorsun," diye cevap verir.

Easton masayı işaret ederek, "Ve en sevdiğim müşterilerim sadece en iyisini hak ediyor," diye ekliyor. "Al bakalım."

Annem duvardan sarkan pahalı tablolara bakarken ve koltukların kumaşına dokunurken, "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor. "Gerçekten çok güzel."

Ama koltuklardan birini geri çekmek için kenara çekildiğinde, gözlerim en arkada oturan bir adamı buluyor.

Luca.

Yutkunuyorum.

Onu birkaç aydır görmüyorum ama her gördüğümde dalgalı siyah saçları daha da dağılmış, kasları daha da zayıflamış ve giydiği kıyafetler daha da yırtılmış gibi görünüyor. Metal bir zincir alıntı bir hatıra gibi boynunu sarıyor. Ama fkeli ocuk repertuarına bir şey daha eklenmiş: Delikli kulağından metal bir tüy sarkıyor.

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda bu imkânsız hale geliyor.

Sikeyim.

Onu her gördüğümde, derimin yüzeyinin altında fokurdayan bu his daha da kötüleşiyor. Bitmek bilmeyen bir nefret ihtiyacı beni ele geçiriyor ve gözlerimi ondan ayırırken burnum seğiriyor. Kendimi başka bir yere bakmaya zorlayarak, odanın diğer köşesindeki bir masada oturan bir ifte içki dolduran bir garson buluyorum. Hiç de ilginç değil ama kendimi ona bakmaktan alıkoymak için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

şimdi bile gözlerinin göğsümü deldiğini hissedebiliyorum.

Bu zorunlu akşam yemeği partisinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

"Jill?" Annem dikkatimi toplamamı emrediyor. "Oturacak mısınız?" Şu anda herkesin gözü üzerimde ama sadece bir bakış öfkemi ortaya çıkarıyor.

Yerimi bulmak için etrafıma bakıyorum ama yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Son gördüğümünden bu yana epeyce kilo almış olan Liam en yakın köşede oturuyor, Jasmine de onun hemen yanındaki koltuğa yerleşmiş.

Bu da demek oluyor ki... geriye kalan tek sandalye Luca'nın hemen yanında.

Kendimi kaybetmemi izlerken yüzünde beliren kendini beğenmiş sırıtiş, arkamı dönüp buradan yürüyüp gitme isteğı uyandırıyor.

"Jill. Akşam yemeğı yemek istiyoruz. *Nu.*" Babamın sert bakışı bana onu neden asla reddedemeyeceğimi hatırlatıyor.

Hollandacayı henüz o kadar akıcı konuşamıyorum ama bu kelimeyi biliyorum. *Nu.* Şimdi. Ana dilini sadece sert olmak istediğinde kullanıyor ama buraya taşındığımızdan beri giderek daha fazla kullanıyor.

Yüksek sesle iç çekiyorum ve masanın Luca'nın tarafına doğru yürümeden önce kendimi toparlıyorum. Gözleri hep benim üzerimde, içlerindeki parıltı benimle alay ediyor. Bundan hoşlanıyor. Hoşlandığını biliyorum.

Şerefsiz.

Koltuğı tutup geri çekiyorum, tahta ayaklar yere sürtünüyor. Liam da sonunda başını kaldırıyor ve ben koltuğuma oturduğumda Jasmine bile bana ters ters bakıyor.

"Jill," diye fısıldar, "Konuşmaya çalışıyoruz."

Sandalyemi masaya yaklaştırıp Luca'dan olabildiğince uzaklaşırken, "Seni durdurmayacağım," diye cevap veriyorum.

"*Kimseyi* durdurmuyorsun."

Kulağıma o kadar yakın ki tüm vücudumda yankılandığını hissedebileceğim sesi karşısında sandalyemde donup kalıyorum.

Başımı çevirdiğimde, tam orada, sanki beni heyecanlandırmaktan hoşlanıyormuş gibi alanımı işgal ediyor.

Burun deliklerim alevleniyor ve bu yemeği mahvetmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde tekrar başka tarafa bakıyorum. Özellikle de ailem için önemli olduğu için.

"Sana da merhaba Luca," diye cevap veriyorum elimdeki çantayı yere bırakarak. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Seni gördüğüme *sevindiğimi* hiç söylemedim," diye karşılık veriyor ve kendi suyunu pişirmek için tekrar uzaklaşıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Aynen. Yalan söyledim." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce bir avuç fıstık alıp ağzıma atıyorum.

Ben bir şey sipariş etmediğim halde garson masaya içki koydu. Sanırım babam bizim için yaptı. Tipik. Her zaman kontrollü.

"Yalan söylemenin hoş olmadığını bilmiyor musun?" Luca elini başının altına koyup bana belli bir açıdan bakarak karşılık veriyor. "Hiç gerçekten ne düşündüğünü söyler misin, Jill?"

Omuz silkiyorum, fıstıklarımı çiğniyorum. "Ben bir gizemim."

"Çözmek istediğim bir gizem." Yüzünde oluşan sırıtış yutkunmama neden oluyor ve neredeyse fıstıklar boğazıma kaçıyor.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, ellerimdeki tuzu silerek. "Hey, yemek ne zaman geliyor?" Masanın karşısından anneme soruyorum.

"Henüz sipariş vermedik hayatım," diye cevap veriyor. "Ama birazdan gelip siparişimizi alacaklar, o yüzden rahatla ve çocuklarla biraz eğlen, tamam mı?"

Ben daha ağzımı a ç a m a d a n başını Luca'nın annesi Anna'ya çevirdi bile.

Lanet olsun.

Başımı Liam'a çeviriyorum ama o Jasmine ile meşgul görünüyor. İkisinin de yüzünde garip bir gülümseme var ama bu yemek yüzünden mi yoksa yaptıkları sohbet yüzünden mi bilmiyorum.

"Hey," diye fısıldıyor Luca kulağıma. "Sunucu orada. Belki yalvarırsan o da gelir."

Gözlerimi kapatıyorum, boğazımda patlayan ateşten kurtulmaya çalışıyorum.

Sadece seninle uğraşmaya çalışıyor, Jill.

Boş ver onu.

"Ee Liam," diyorum Jasmine'in konuşmasına müdahale ederek. "Okulun nasıl? Orayı seviyor musun?"

"Uh..." Jasmine ve benim aramda bakışlarını gidip getiriyor.

Umarım aldırılmaz. Yine de neden onun yanına oturmak istediğini anlıyorum. Hatırladığımdan daha da yakışıklı olmuş. Heath Ledger'ın genç versiyonu gibi.

Ağzını açtığında, hepimiz onun sözlerine kilitlendik. "Sorun yok, ben sadece-"

"Yalan söylüyor. Okuldan nefret ediyor," diye araya giriyor Luca, biraz fazla yaklaşıyor.

"Gerçekten mi?" Jasmine kaşlarını çatıyor. "Bu doğru mu?"

Liam, Luca'ya kızgın bir bakış fırlatarak, "Hayır," diye karşılık verir.

Luca omuz silkiyor. "İyi o zaman, yalan söyle. Yalan söylemeyeceğim. Oradan nefret ediyorum."

"Sen, okuldan zevk *almıyor* musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şok oldum."

Onunla oynama sırası bende.

Bana kısa, kendini beğenmiş ve tamamen kaba bir gülümseme fırlatıyor. "Hepimiz iyi kalpli değiliz."

Dudaklarım aralanıyor ve kaşlarım tiksintiyle çatılıyor. "Ders çalışmakta iyi olmak bir hakaret değildir, seni sik kafalı."

"İnsanlardan çok kitaplara gömüldüğünüzde öyle olur. Erkekler. Kızlar. Benim için fark etmez." Kaşları havaya kalkıyor ve az önce ne söylediğini anladığım anda yüzünde hınzır bir gülümseme oluşuyor, sanki doğrudan zihnimin içini görebiliyor.

Sikeyim. Onu.

"Aman Tanrım," diye alay ediyor Jasmine, gülüp geçiyor.

"Garip." "Oookay," diyor Liam, parmaklarıyla masaya vurarak.

Bir an için sessiz. Çok sessiz. Bu da daha fazla fıstık alıp ağzıma atmama neden oluyor. Luca bana dik dik baksa bile, ondan gözdağı almayacağım.

Ebeveynlerimizin yaptığı bazı konuşmaları dinliyorum, ancak sadece bir tür "kargo" hakkında birkaç cümle yakalıyorum ve bunu bayilerine "dağıtmaktan" mutluluk duyacaklarını söylüyorum.

Bilmek istediğimden değil. Her şey çok karanlık ve hepimiz biliyoruz ama kimsenin umurunda değil, benim de değil. Babamın dediği gibi, geleceğimiz için gerekli parayı o kazanıyor, bu yüzden şikayet edemem.

Jasmine konuyu değiştirmeye çalışarak, "Neyse, yakında okul değiştiriyoruz," diyor.

"Gerçekten mi? Hangisi?" Liam soruyor.

"Bizimki."

Luca'nın sesi masadaki köşemize kadar ulaşıyor ve ardından gelen sessizlik ensemdeki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Jasmine başını ona çeviriyor ve Liam da beni dirseğimi çıkarmaya zorlayarak onu takip ediyor.

"Bekle, ne?" Jasmine kafası karışmış görünüyor. "*Bizimki* mi dedin?"

Luca'nın dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve dudaklarını ayırdığında ona bakmıyor... sadece bana bakıyor.

"Ailene sordum ve bu doğru... Sınıfta bize katılacaksın."

Gözlerim ve ağzım açılıyor ama elimden geleni yapmama rağmen tek kelime edemiyorum. Bilmiyordum.

Ailemizin seçtiği okulun *onların* gittiği okul olduğunu bilmiyordum. *Bana* söylemeyip *ona* nasıl söyleyebildiler?

Peki neden sormadım?

Lanet olsun.

Kimse bir şey söylemiyor, Liam bile, kafamın içinde bunu inkâr etmesi için yalvarıyor olmama rağmen.

Ama yapmıyor.

Birden babam elinde bir şampanya kadehiyle oturduğu yerden kalkıyor ve boğazını temizliyor. "Kadeh kaldırmak istiyorum. Ortaklarımıza. Bizim

arkadaşlar. Oğullarımız ve kızlarımız." Bize bakıyor. "Geleceğimize."

Neden bize öyle bakıyor?

"Şerefe!"

Ailelerimiz kadehlerini kaldırıyor ve sanki bizim de katılmamızı bekliyorlarmış gibi bize bakıyorlar. Ben de kadehi alıp gülümsememi bozmadan kaldırıyorum. Tam olarak neye kadeh kaldırdığımızı bilmiyorum ve ailemin bana söyleyeceğinden de şüpheliyim.

Ama Luca'nın yüzündeki hain sırıtıştan, babamın satın aldığı o değerli kargoyla ailelerimizin yaptığı iş anlaşmalarının hiçbirine kadeh kaldırmadığını anlıyorum.

"Daha nice yıllara," diye ekliyor Luca ve sonra başını bana çevirip göz kırpmıyor.

Okul değiştirmemizi kutluyor... ve hayatımı cehenneme çevireceğini söylüyor.

BÖLÜM 4

LUCA

Saatler sonra

Kendi düşüncelerimle baş başa kalmaktan daha çok nefret ettiğim tek bir şey var, o da gezegendeki en imkânsız kızla baş başa kalmak.

Jill Baas.

Siyah kadife kanepenin üzerinden bana bakıyor, üzerinde hâlâ restoranda giydiği altın rengi bej elbise var, el yapımı gibi görünüyor ama yıllar önce onu gördüğüm kırmızı elbiseden çok daha sofistike.

Külotlu dizlerini, şöminede çıtırdayan ateşten eriyip gitmelerinden korkuyormuş gibi sıkıyor. Ama korkması gereken ateş değil.

"Güzel elbise," diyorum.

"Teşekkürler," diye cevap veriyor, telaşlanarak. "Kendim yaptım." "Bunu görebiliyorum."

Yüzündeki kızarıklık hemen kayboluyor ve utançtan kanepenin içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi metanetle önüne bakıyor.

Hakaret olarak söylemedim.

Sanırım o da öyle anladı.

Bacaklarımı daha da açıp koltuğumda kayarak zamanımı boşa harcarken rahat etmeye çalışıyorum ama her saniye daha da tedirgin olduğum için işe yaramadığı açık. Belki de, sadece belki de, bu kızın bana kayıp bir koyun gibi bakmaktan vazgeçememesinin hiçbir faydası yok.

"Ne?" Havlıyorum.

Omuz silkiyor, hala gergin olduğu belli. "Yok bir şey."

İçimi çekiyorum ve cebimden bir sigara çıkarıp paketi ona doğru fırlatıyorum.
"Al bakalım. Bir sigara iç. Belki seni sakinleştirir."

"Sakinim, teşekkürler," diyor cevap veriyor, sanki gördüğü anda kanser olmasından korkuyormuş gibi paketin olduğu yöne bakmıyor bile.

Başımı sallıyorum ve sigaramı yakıyorum. "Keyfin bilir."

Kahretsin, babamın eve getirdiği 'misafirleri' ağırlamakta hiç bu kadar zorlanmamıştım, ama sanırım her şeyin bir ilki var.

Jill ile, ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum. Eğer bir şey olursa.

Onunla alay etmek sadece tepki verirse eğlenceli, ama tek yaptığı beni reddetmek ve bu beni kızdırıyor.

"Liam ve Jasmine nerede?" diye soruyor.

Tabii ki onlarla daha çok ilgileniyor.

Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve tüm zamanını benimle yalnız geçirmek zorunda kalabileceğini fark ettiğinde gözlerine yerleşen paniği izliyorum.
"Bilmiyorum."

"Belki de yukarı çıkıp onları aramalıyız."

Onun için bu kadar çaresiz mi?

İçimde için için yanan bir ateş başlıyor ama onu görmezden geliyorum. Belki de ejderhayı biraz dürtmeliyim, bakalım ne olacak.

Dumanı üflerim. "Ve sevişme seanslarını bölmek mi?"

Gözleri açılıyor ve tüm vücudu geriliyor.

Kahretsin, neredeyse onun için biraz fazla önemli olduğunu söyleyebilirim. "Sakin ol, ona zarar vermeyecek," diye ekliyorum.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı, ben de zıplayıp ona yetiştim ve tam zamanında kapıyı kapattım. "Dur, dur, nereye gidiyorsun?"

Onu durdurduğum için kızmış gibi bana bakıyor. "Üst kata." "Neden?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Çünkü... sen sıkıcıydın." İşi ciddiye alıyormuş gibi kollarını kavuşturuyor.

Ben mi sıkıcıydım? Bence hiç de değil.

Sadece benden uzaklaşmaya çalışıyor... ve Liam'ın kollarına koşuyor.

Acınası.

"Gerçekten sevişip sevişmediklerini görmek istedin," diyorum.

Başını eğiyor. "Belki de sadece korkunç bir ev sahibi olduğun gerçeğiyle yüzleşmek istemiyorsun." Beni geçmeye çalışıyor ama ben kapıyı kapatıyorum. "Senin derdin ne?"

"Sen," diyorum, o biraz geri çekilene kadar onu aşağı yukarı süzüyorum. "Ve bu işin peşini bırakmaya niyetim yok."

Gözlerini deviriyor ve kanepeye doğru yürüyor. "Peki. Nasıl istersen öyle olsun. Bütün gece burada oturup hiçbir şey konuşmayabilir ve hiçbir şey yapmayabiliriz. Şimdi mutlu musun?"

"Asla," diye cevap veriyorum ona katılmak için gelirken. Ama yanına oturduğumda, benden uzaklaşmak için yana kayıyor. "Benden korkuyor musun, tavşancık?"

"Tavşan mı?" diye alay ediyor ve beyninin ona neden böyle seslendiğimi algılaması biraz zaman alıyor.

Başını iki yana sallar. "Bana öyle deme."

"Çok ürkek bir tavşansın." Kızgın yüzünü görünce dudaklarımı yalıyorum. Bana bakışını seviyorum, sanki aynı anda hem kafamı koparabilir hem de beni becerebilirmiş gibi. "Sen de suya atlayacak mısın?"

"Siktir git, bunun için seni affetmedim," diye homurdanıyor ama bu beni sadece güldürüyor.

"Güzel. Kızgın kal," diye cevap veriyorum.

"O tavşana ne oldu ki?" diye soruyor, her zamanki gibi meraklı.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Bilmek istersin, değil mi?" Göz kırptığımda gözlerini deviriyor. "Tipik."

Onu sinirli görmekten neden bu kadar hoşlanıyorum bilmiyorum ama hoşlanıyorum.

Belki de hep mükemmelmış gibi davrandığı içindir. Sanki benim asla ulaşamayacağım bir kaidenin üzerindeymiş gibi.

Sigaramdan bir nefes daha alıyorum. Lanet olsun bu düşüncelere. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. Bu duman beni rahatlatmıyor.

Telefonumu çıkardım ve birine mesaj attım.

"Ne yapıyorsun?" Jill soruyor.

Sigaramı masanın üzerindeki kül tablasına bıraktım. "Bir şey yok."

Mesajı bitirip gönderiyorum. Ama başımı kaldırıp onun homurdanan yüzünü gördüğümde neredeyse kahkahalara boğulmak istiyorum.

"Hadi ama. Bana bir şey vermelisin," diyor.

"Ya da ne?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kaçırabileceğinden mi korkuyorsun?" "Sen öyle san." diye hırlarken dudağı seğiriyor.

Dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "Belki."

Yanında duran yastığı kapıyor ve yüzüme fırlatıyor. Yüzünde beliren muzaffer sırıtış beni duraksatıyor. Bunu beni incitmek için mi yaptı, yoksa gerginliği azaltmaya mı çalışıyor?

Geri fırlatıyorum ama hazırlıklı değil ve yüzünde beliren öfkeyi görmek muhteşem. Bana geri fırlatıyor ve öncekinden çok daha sert iniyor. Açıkçası, ben de aynı güçle geri atarak karşılık vermek zorunda kalıyorum.

Birbirimize yastık fırlatırken ikimiz de sırtıp ayağa kalkana kadar ileri geri fırlatmaya devam ediyoruz. Sert bir şekilde yere düşüyor ama o yastığı tüm vücut ağırlığını kullanarak atmasına rağmen pes etmiyorum.

Sonuncusunda o kadar çok çaba sarf ediyor ki dengesini kaybedip devriliyor... tam benim üzerime.

İkimiz de bizi sadece bir yastığın ayırdığı kanepeye düşüyoruz ve ben hayatımda gördüğüm en güzel, en delici mavi gözlere bakıyorum.

Sessizlik sağır ediciydi ama onun bedeninin benimkinin üstünde hissettirdiği ezici duyguyla kıyaslanamazdı bile. Vücudunun tüm kıvrımları bana baskı yapıyor, bacakları benimkilere yayılıyor ve nefesinin sisi benimkilere karışıyor.

Bir. İki. Güzel yüzü kızarmadan önce üç saniye geçti. Birden arkamızdaki kapı açıldı.

Kafasını kaldırıp ayağa fırlıyor ve bağlantıyı koparıyor. Ve ben hayatım boyunca hissettiğim en büyük ereksiyonla baş başa kaldım.

Sikeyim.

Biraz yukarı sıyrılmış olan elbisesini çekiştiriyor ve benim sikim de karşılık olarak seğiriyor.

"Şey... sanırım siz ikiniz eğleniyorsunuz," diyor Jasmine içeri girerken ve Liam da onu takip ederken.

Jill boğazını temizleyerek, "Sadece düştüm, hepsi bu," diye açıkladı. "Siz ne yapıyordunuz?"

Liam başının arkasını kaşıyarak, "Oh, sadece konuşuyordum," diye cevap veriyor. "Ama acıktım, o yüzden sandviç yapıyorum. Siz de ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," hepimiz aynı anda söylüyoruz.

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin." Ve mutfığa doğru yürüdü.

"Ne tür şeyler hakkında konuştunuz?" Jasmine kanepeye doğru yürürken Jill sorar.

"Oh, ciddi bir şey değil. Okul. Ailelerimiz. Bilirsin işte."

"Yani hiçbir şey... olmadı mı?" Jill mırıldandı.

Homurdanıyorum ama iki kız beni görmezden geliyor. Tabii ki bunu soracaktı.

Jasmine şaşkın görünüyor. "Hayır...? Bir şey mi olmalıydı?" Jill gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, omuzlarını aşağı yukarı kaldırarak iç çekiyor.

Hay sikeyim. Keşke fark etmeseydim. Bunların hiçbirini dinlemek istemiyorum. "Her neyse," diyorum ve kalkıyorum.

Kapı zili çaldı.

Sonunda.

Hemen ona doğru yürüdüm. "Birini mi bekliyordun?" Jasmine söylüyor.

Sadece ön kapıyı açıyorum ve yüzümü gömmek için sabırsızlandığım uzun, akan sarı saçlı ve dev memeli kızı içeri alıyorum. Ama ön kapıyı kapattığım anda gözlerim Jill'e ve onun dehşete düşmüş yüzüne takılıyor ve bu benim azgın ruh halime bir gölge düşürüyor.

"Mesaj attığın kız bu mu?" Jill soruyor.

"Evet, yani?" Kızın ceketini alarak cevap veriyorum. Elini tutup onu da kendimle birlikte sürüklüyorum. "Hadi, Gillian. Hadi gidelim."

"Ne?" Onu merdivenlere doğru çekerken Jill kaşlarını çatıyor. "Yapman gerektiğini sanıyordum-"

"Artık Jasmine var. Eğlenmene bak," diye karşılık veriyorum. "Ailelerimizin ne yaptığını biliyorsun-"

"Umurumda değil," diye araya giriyorum, biraz fazla sert bir şekilde havlayarak, bu da onun koltuğuna gömülmesine neden oluyor. Yine de yüzündeki ekşi ifadeyi atlatamıyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Sen de gelip yatağında yatmak ister misin?" Dilimin dudaklarımda gezinmesine izin vererek soruyorum.

Gözleri açılıyor ve utancını gizlemeye çalışırken gözleri seğiriyor. "Hayır, hayır, hayır. Hayır, teşekkür ederim."

Göz kırpyorum. "Sen bilirsin." Ve öfkemi dindirmek için kullanacağım bu kıkırdayan kızla birlikte yukarı çıkıyorum.

Sonra da sigaramı bitireceğim.

BÖLÜM 5

JILL

"Oh, aman Tanrım. Buna inanabiliyor musun?"

Jasmine sordu. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. O kadar şaşırmıştım ki.

Luca cidden bir kızı onunla seks yapmak için mi getirdi?

Derim ürperiyor, midem bulanıyor ama acıyı görmezden geliyorum.

"Düşündüğüm şeyi yapacak mı?" Jasmine karşımdaki kanepeye oturdu.

Dudaklarımı ovuşturarak birkaç kez başımı sallıyorum. "Evet."

Bir parçam bu gecenin bitmesini bekleyemiyor. Ama başka bir yanımda yukarı çıkıp o kızı ondan koparmak istiyor, böylece onun canına okuyabileceğim.

"Kahretsin, ne göt ama," diyor Jasmine ve adamın dumanına bakıyor. "İğrenç." Artık kokmasın diye tepsinin içine koyuyor. "İyi misin?"

Tekrar başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece... çok sıkıldım ve buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Aynen kızım," diyor bacaklarını ovuşturarak. "Liam'la yaptığım o konuşma bile." "Ne?"

Liam mı? Sıkıcı mı? Bu iki kelimeyi aynı cümle içinde düşünemiyorum.

"Evet, onunla bağlantı kuramıyorum ama annem denemem gerektiğini söyledi, ben de denedim." İç çekiyor. "Ama tek yapmak istediği spor ve okul hakkında konuşmak." Gözlerini deviriyor.

"Ne bekliyordun ki?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Homurdanıyor. "Şey, bilmiyorum. Daha derin şeyler." Bir yastık kapıyor ve karnına bastırıyor. "Luca'yla ne konuştunuz?"

Adını andığı anda, onun üzerinde yatarkenki görüntüm zihnimde canlanıyor ve yanaklarımı yeniden ısıtıyor. Hâlâ karşımda duran o karanlık gözleri görebiliyorum, hâlâ nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum ve sadece bu düşünce bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Hayır, hayır, hayır.

"Hiçbir şey," diye kestirip atıyorum.

Yine homurdanıyor. "Hiçbir şey mi? Hadi ama, ilginç bir şeyler olmalı. Bu çocukların ikisi de sıkıcı olamaz."

"Değiller," diyorum, belki biraz fazla hızlı. "En azından Liam değil. Ama kimse ailesi tarafından oyuna getirilmekten hoşlanmaz."

"Haklısın. Belki de gidip ne yaptıklarını kontrol etmeliyim."

Ayağa kalkıp yastığı kanepeye geri atıyor ve ebeveynlerimizin çok önemli bir iş görüşmesi yaptığı ofise doğru yürüyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordum. "Annem içeri girmemize izin verilmediğini söyledi."

"Bir gün yönetimi ele geçirmemizi istiyorlar, değil mi? Bizim de onların işlerini öğrenmemiz gerekmez mi?"

Sanırım haklı olduğu bir nokta var. Ayrıca, onu durdurabileceğim gibi değil. Jasmine bir kez kararını verdi mi, o iş biter.

Kapıyı açar ve içeri bakar. Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bazı sesler duyuyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum. İçeri giriyor, vücudu kapının arkasında kayboluyor ve kapı yerine oturuyor.

Harika. Daha fazla sessizlik.

Liam aniden mutfaktan elinde üç bardak kola ile dönüyor. Bardaklardan birini önümdeki masaya koyarken yüzümde yine bir gülümseme beliriyor.

"Al bakalım."

Kahyalarından bunu yapmasını istememesine şaşırdım. Onlar için çalışan bir sürü insan olduğunu biliyorum. Ama sanırım zengin değilmiş gibi davranmaktan hoşlanıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

"Sormadığını biliyorum ama senin de susamış olabileceğini düşündüm."

Her zaman çok düşünceli ve başkalarını düşünüyor. Sadece kendi egoist arzuları tarafından yönlendirilen Luca'nın aksine.

"Jasmine nereye kaçtı?" diye soruyor son kolayı da bırakıp yanındaki kanepeye otururken.

"O 'odada'." Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "İşin iş tarafıyla bu kadar ilgilendiğini hiç tahmin etmemiştim."

Omuz silkiyorum ve bir yudum almak için kolamı elime alıyorum. "Ben de değilim ama sanırım bir gün öğrenmemiz gerekecek. Bunu bugün yapsak iyi olur."

Liam kolasının bir kısmını yutar. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, her ne kadar ilk sırada olsam da işlerin iş tarafı pek umurumda değil. Ama tüm o boktan işleri devralmak zorunda kalma düşüncesi içimde bir ölü hissi uyandırıyor." Derisinin üzerinde böcekler geziniyormuş gibi silkeleniyor.

"Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum," diyorum, sonunda onunla bir bağ kurduğumu hissederek. "Ailelerimiz bize ne istediğimizi hiç sormadan her yere gitmemiz için bizi zorluyorlar."

"Evet, aynen öyle," diye cevap veriyor, bu da beni gülümsetiyor. "Silah ve uyuşturucu satmaları da berbat bir durum."

Daha önce böyle yüksek sesle söylendiğini hiç duymamıştım ama hepimiz ailelerimizin kapalı kapılar ardında neler yaptığını biliyoruz.

"Hayatlarını kazanmak için bunu yaptıklarını biliyorum ve bana sundukları tüm fırsatlar ve eşyalar için minnettarım." Etrafındaki tüm lükse, pahalı mobilyalara, hatta kıyafetlerine bakıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse... yaptıkları tüm o boktan şeyler bende uzaklara kaçma isteği uyandırıyor."

"Tamamen anlıyorum," diyorum saçımı kulağımın arkasına atarak. "Her zaman mükemmel görünmek ve hizaya gelmek için ailemden gelen aynı baskıyı hissediyorum. Sanki önemli olan tek şey bu işmiş, her şeyi bizim devralmamız gerekiyormuş ve bundan kaçış yokmuş gibi."

Kolasını almadan önce birkaç kez başını sallıyor. "İşte ben de Yasemin'le tam olarak bunu konuşmaya çalıştım ama anlamıyor. Bunun bir onur olduğunu düşünüyor."

aile işinin bir parçası olmak." İç geçiriyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor. "Keşke ben de onun gibi düşünebilseydim. Bunun onu mutlu edeceğini biliyorum."

Onu mutlu et.

Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçiyor. "Onun gülümsemesini görmek hoşuma gidiyor."

Sözleri doğrudan kalbe saplanan bir bıçak gibi.

Birden kapı tekrar açılıyor ve başımı kaldırıp baktığımda Luca'nın aynı kızı yanaklarından öptüğünü görüp dehşete düşüyorum. Ama sadece o değil... gömleği ters giyilmiş, yani bir noktada tamamen çıkarılmış.

Sikeyim.

Kola bardağını öyle bir sıktım ki kırılabilirdi, bu yüzden hemen yere bıraktım.

"Orada eğlendin mi?" Kızın ceketini giymesine yardım ettikten sonra tekrar ön kapıdan çıkarken soruyorum. "Çok çabuk oldu."

Yüzünde kibirli bir sırıtışla bana doğru ilerledi ve kanepenin arkasına geçerek kulağıma fısıldadı: "Keşke seni oraya ben çıkarsaydım..."

Cümlesinin sonunda bir inilti duyulur.

Hissettiklerimin kalçalarımın arasına hücum etmesini engellemek için bacaklarımı birbirine kenetlerken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

Sadece benimle oynuyor, beni lanet bir bomba gibi patlatmaya çalışıyor. Ona bu tür bir eğlence vermeyeceğim.

"Siktir git," diye karşılık veriyorum ve yastığı tekrar kapıp suratına çarpıyorum.

Yastığı uzağa fırlatır. "Ah, tavşancık telaşlandı." Sonra kanepenin üzerinden atlayıp tam yanıma poposunun üzerine çöktü. Lanet olsun.

"Peki siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Luca kardeşine bakarak soruyor. "Jasmine ile eğlenmiyor muydunuz?"

"Sadece konuşuyorduk, hepsi bu," diye yanıtlıyor Liam, kolasının kalanını yudumlarken onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Senin aksine."

"Hey, ben de sana odanda ne yapacağını söylemiyorum," diye karşılık veriyor Luca, kollarını kanepenin arkasına dayayıp sahipleniyor. A

baskınlık gösterisi. Ama ellerinin yüzüme bu kadar yakın olduğu düşüncesi vücudumu hiç beklemediğim bir şekilde zonklatıyor.

"Ama sanırım sen sadece kıskanıyorsun," diye ekliyor Luca. Kardeşi bir *pfft* sesi çıkarıyor. "Sen öyle san."

"Üçlü mü?" Luca kaşlarını kaldırıyor. "Hiç sormayacaksın sandım."

Çenem düştü ve onu ıskalayan bir yumruk attım. "Luca! O senin kardeşin!"

"Ne? Aletlerimiz birbirine degecek değil ya," diye alay ediyor. "Ama ikimiz de farklı bir tarafa geçersek-"

"Bu kadar yeter," diye araya giriyor Liam.

"Ne?" Luca hâlâ bizi kışkırtarak cevap veriyor. "Ailelerimiz karanlık bir odada karanlık işler çevirirken biz zaten hep birlikteyiz. Beklerken eğlenelim bari."

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi bilmiyorum.

Yüzümü ona dönüyorum. "Sekse hep bu kadar takıntılı mıydın?"

Dili dudaklarını ıslatmak için öyle seksi bir şekilde dışarı fırlıyor ki, ona odaklanmadan duramıyorum ve bundan nefret ediyorum. "Kiminle olduğuna bağlı."

Oh, Tanrım.

"Demek bu yüzden o kızı davet ettin... Şişme bebek alabilirdin," diye alay ediyor Liam.

Luca ona ters ters bakar. "Bu dünyada seks, para ve güçten daha önemli bir şey yok."

Liam koltuğunda kayar. "Mutluluk." Ne

kadar temiz bir nefes.

Luca da öne doğru kayıyor, eli dizinde, gözlerinden ateş fişkırıyor ve birden odanın tüm havası çekilmiş gibi hissediyor.

"Mutluluğun canı cehenneme," diye tükürüyor Luca.

"Satın alamayacağın tek şey bu," diye ekliyor Liam. "Belki de bu yüzden hiç hissetmedin."

Luca koltuktan fırlayıp kardeşinin yanına gidiyor, o da koltuktan kalkıyor ve karşı karşıya geliyorlar. "Kapa şu lanet çeneni."

Vay be. Çok gereksiz.

"Neden? Başkalarının görmesini istemediğin bir parçanı açığa çıkardığım için mi?" Liam kaşlarını kaldırarak söylüyor. "Özellikle de *o mu*?"

Liam bana tek bir bakış atıyor, ama bu dik oturmama ve spot ışıklarının üzerimde olduğunu hissetmeme yetiyor.

Neden birdenbire benimle ilgili oldu?

"Vay canına," diye mırıldandım. "Benim senin kavganla hiçbir ilgim yok ve-" Luca Liam'ı iterek sözümü kesti. "Sana çeneni kapamamı söylemiştim."

"Tamam, ben gidiyorum," diyorum onlar bunu benim üzerime yıkamadan. Hızla koltuktan kalkıp bahçeye açılan arka kapıya doğru yürüyorum ve onlar itiraz edemedi kapıyı arkamdan kapatıyorum. Dışarıda, bahçede bir yürüyüşe çıkacağım ve biraz nefes alacağım.

Çünkü az önce orada olanları aklım almıyor.

Sanki... Liam, Luca'nın benden bir şey sakladığını söylemeye çalıştı.

Ve bunun mutluluk içerdiğini.

Gözlerimi kapatıyorum ve iç
çekiyorum.

Hiç mantıklı değil.

Belki de bu sadece erkeklerin erkekliğidir. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.



LUCA

"HARİKA. Bak ne yaptın," diye tükürdüm Liam'a. "Onu kovaladın."

"Bunu benim üzerime yıkmaya çalışma, ahbap. Eve bir fahişe getiren sensin."

"Hayatımla ilgili ne istersem onu yapabilirim ve o kız fahişe değildi."

"Elbette yapabilirsin," diye alay ediyor Liam. "Ama hepimiz senin yalanlarını görüyoruz. Ne yaptığınızı biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "O zaman bana ne yaptığımı söyle." Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni sandığın kadar iyi tanıyorsan söyle o zaman."

"Sanki bana vurmanı bu kadar kolaylaştıracakmışım gibi," diye alay ediyor Liam. "Pas."

"Sanki sen çok mükemmelsin de," diye karşılık veriyorum, anne babamızın entrikalar çevirdiği kapıya bir bakış fırlatarak. Jasmine'in içeride olduğunu biliyorum. Aramızda onların işiyle gerçekten ilgilenen tek kişi o. "Seni istemeyen tek kızı elde etmeye çalışıyorsun."

Liam beni öyle sert itiyor ki neredeyse kanepeye düşüyordum. "Jasmine hakkında böyle konuşma!"

"Sakin ol, kardeşim. Hiç önemi yok. Başından beri sana söylemeye çalıştığım şey buydu. Kararları biz vermiyoruz. *Onlar* veriyor," diyorum ve kalan tek kolayı alıp tek seferde geri atıyorum. Bardağı tekrar masaya sertçe yerleştiriyorum ve dikkatimi ona veriyorum. "Öyleyse git ve biriyle yat. Herhangi biriyle. Bunu sisteminden çıkar." Parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Ama sadece benim olduğumu düşünüyorsan ikiye katlırsın."

"Sadece seksi önemsiyorsun, değil mi?" Parmağımı tutuyor. "Kendine yalan söylemeye devam et. Belki birini ikna edersin."

"Sana neyi önemsedığımı söylememe gerek yok," diye tıslıyorum. "Ama *onu* önemsiyor musun?"

Burun deliklerim açıldı. İki ön dişini kırmama ramak kaldı.

Ama ailelerimiz öğrendiğinde alacağımız ceza buna değmez.

"Eğer yaparsan... uzak dur." Şimdi göğsüme dokunuyor. "O seni istemiyor."

"Siktir git," dedim ve arkamı döndüm.

"Gerçeklerden bu kadar korkma Luca," diye bağılıyor Liam ben uzaklaşırken.

Yüzüne bile bakmadan ona parmağımı fırlatıyorum. "Aynaya bak, sik kafalı."

Kapıdan çıkıyorum ve arkamdan çarparak kapatıyorum. Liam'ı dinlememe gerek yok. Sorunlarından kaçan tek kişinin ben olmadığımı o da benim kadar iyi biliyor. Mükemmel olduğunu sanıyor ama değil. Ne yazık ki ailemiz onu benim gördüğüm gibi görmüyor ve bu beni kızdırıyor.

Her zaman dahi, imparatorluğu yönetecek kişi.

Siktir et onu.

Eğer istediğime sahip olamazsam... bu dünyanın sunduğu diğer her şeyi alırım.

BÖLÜM 6

LUCA

Haftalar sonra

Ağzımdaki sigara içimde bir kıvılcım yakacak kadar yanmıyor. Soğuk hissediyorum. Üzerinde oturduğum taş çit gibi sert, okula girerken yanımdan geçen öğrencilere bakıyorum.

Ta ki kapının önüne bir araba park edene kadar. Ve sıradan bir araba değil. Karartılmış camları olan zırhlı siyah limuzin, tıpkı sahibi olan aile gibi aşırı gösterişlidir.

Homurdanarak başımı sallıyorum ve sigaramın tomurcuğunu çitin üzerinde söndürüyorum. Ama başımı kaldırıp tekrar baktığımda, arabadan inen kızın çantasını tutarken uzun, tatlı saçlarının birkaç telini rüzgârda savurduğunu görmek içimdeki ölü kalbi ısıtıyor.

Bizim gibi suç dünyasına karışmış insanlar hakkında ne hissettiklerini çok iyi bilmesine rağmen, karşısındaki kalabalığa bakarak dimdik ve gururlu bir şekilde durması inanılmaz.

Bu pahalı okulun arazisine adımımı attığım anda insanların benden nefret edeceğini biliyordum. Özür dilemedim ve nasıl tepki vereceklerini zerre kadar umursamadım. Ben buna alışkınım. Toplumda nereye ait olduğumu biliyorum ve orası da en dip. Ailesi ülke çapında büyük bir nüfuza sahip bir imparatorluğu kontrol eden o zengin pisliklerden biriyim. Burası siyasi partiler tarafından yönetilmiyor... Burası bizim tarafımızdan yönetiliyor.

Bu da kıskançlık yaratır.

Nefret.

İnsanda saldırma isteği uyandıran türden. Ama ben bunu gururla taşıdığım bir rozete dönüştürdüm.

Keşke o da bu şekilde görseydi.

O güzel sarı saçlı kız, o yüksek topuklu ayakkabıları ve kırmızı dudaklarıyla sanki hiçbir şeyi umursamıyor ya da hiçbir şeyden korkmuyor.

Sahte masumiyeti ve sahte özgüveniyle *o* kız... *O* kız lanet bir yalancı.

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama ne zaman başka kızlara baksam, pervanenin ateşi bulması gibi dikkatimi çekmeye devam ediyor ve bu midemi bulandırıyor.

O asla istememem gereken, asla sahip olamayacağım her şey. *O... her şey.*

Her şey kötü.

Yanlış.

Kirli.

Çekici.

Açılmayı bekleyen bir şeker parçası gibi. Ve bu yönümden nefret ediyorum.

İsteyen kısım. İhtiyacı olan.

Craves.

O kız benim değil ve asla da olmayacak.

Jill.



JILL

ZIRHLI limuzin nihayet okula vardığında çantamı göğsüme bastırıp küçük bir dua ediyorum. Normalde bu kadar endişeli değilimdir ama Jasmine ve benim bir limuzinle geliyor olmamız kesinlikle bazılarının dikkatini çekecek. Bunu yapmak istemiyordum ama ailemiz bize başka seçenek bırakmadı.

Dev kapılara ve arkasındaki binaya bakıyorum. *Kaspar Gymnasium*. Hollanda'da zenginler ve ünlüler için bir İngiliz Lisesi. Bu okul yurtdışından gelen tüm seçkin öğrencilere ev sahipliği yapıyor. Hollandaca bilmeyen ama aileleri hâlâ burada çalışanlar. Tıpkı bizim gibi burada olmak istemeyen zengin çocukları.

Şanslıyım ki mezun olana kadar sadece bir yıl daha burada kalmam gerekiyor. Yine de neden bu kadar geç okul değiştirmek zorunda kaldığımızı anlamıyorum.

Ama bir tahminde bulunabilirim.

Hemen dışarı fırlıyoruz ve okul bittiğinde bizi tekrar alacak olan şoförle vedalaşıyoruz. Babama göre şu an için binadan dışarı çıkmak yasak. Yaptığı işin bir tehlikesi.

Jasmine ve ben kalabalığın arasına karışmaya çalışıyoruz ama herkes bize kendimizi olduğumuzdan daha önemli göstermeye çalışıyormuşuz gibi bakarken bu çok zor. Bazıları bizi etkilemeye çalışıyormuş gibi gülümsüyor ama diğerleri sadece dudak büküyor ve bu bende onlara hırlama isteği uyandırıyor.

Biri bana gülüyor.

Bunun sadece kim olduğumdan ya da hangi aileye mensup olduğumdan değil, aynı zamanda nasıl giyindiğimden de kaynaklandığını biliyorum. Bazen kendi kıyafetlerimi kendim yapıyorum ve bugün okuldaki ilk günümde böyle bir kıyafet giymeye karar verdim.

"Saçmalık," diye mırıldanıyor biri yanımdan geçerken. Belki de kötü bir fikirdi.

Jasmine o kişiye şeytani bir bakış fırlatır.

"Onları görmezden gel," diyor bana. "Zaten tarzları da yok," diye ekliyor güneş gözlüklerini takarken.

Elim kolunu sıkıca kavırıyor. Her zaman arkamı kolladığı için çok mutluyum.

Yaptıklarımın dolaylı insanlara bana gülmesinden hoşlanmıyorum. Bu sadece boş zamanlarımda yapmaktan hoşlandığım bir şey. Ailemin acımasız saltanatına karşı küçük bir isyan.

"İlk dersin neydi?" Jasmine içeri girerken sorar.

"Ah... bir b a k a y ı m ." Arabadan indikten ve diğer çocuklar tarafından dik dik bakıldıktan sonra tamamen unutmuştum. Çantamdan programımı aldım.

"Ekonomi."

Jasmine, "Benimki Hollandalı, sanırım teneffüste görüşeceğiz," diye yanıtlıyor.

O ters yöne doğru yürümeden önce birbirimize kısa bir sarılıyoruz ve ben çantamı tutarak kalabalığın içinde kaybolmuş hissediyorum. Herkes yüzüme bok yapışmış gibi bana yukarıdan aşağıya bakıyor ama durumun öyle olmadığını biliyorum. Suçluların, yani ailemin pis kokusunu üzerimden atamıyorum.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Ne kadar çok koşmak isterseniz isteyin, sadece günü geçirin. Bu senin hayatın. Bu senin geleceğin.

Ailenin sana verdiği gelecek.

Pek çok insan bu hayata sahip olmak için adam öldürür.

Gözlerimi açıp gülümsedikten sonra telefonumdaki saate bakıyorum.

Birden biri bana çarparak programımı ve telefonumu elimden aldı.

İnsanlar yanımdan koşuşturarak geçiyor ama ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Telefonumu elime alıp program yapıyorum ama kafamı kaldırdığımda ileride bir kavga olduğunu fark ediyorum.

Kahretsin, gerçekten ilgilenmemeliydim. Ders her an başlayabilir.

... ama kendime engel olamıyorum ve yine de ona doğru yürüyorum. Telefonumu cebime, programımı çantama tıktırıyorum ama kimin kavga ettiğini fark ettiğim anda çantamı düşürüyorum.

"Jasmine!" Ona ulaşmak için kalabalığı iterek çığlık atıyorum.

Bir çocuk saçını çekerken bir diğeri çantasını çalmaya çalışıyor. İçlerinden biri

"Beni itersen böyle olur!" diye bağıyor.

"Kız kardeşime palyaço dediğin için seni sikeyim!" diye bağıyor.

*Palyaço
mu?*

Ben mi?

Gözlerim bir an için kıyafetime kayıyor. Tek gördüğüm diktiğim sarı ekose etek ve giydiğim kırmızı üst, bunun neresini merak ediyorum

beni palyaço gibi gösteriyor.

Aniden atılan bir yumruk beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Jasmine geri adım atmaz ve üç erkek tarafından her yönden zorbalığa uğramasına rağmen kendini var gücüyle savunur. Ancak içlerinden biri ona arkadan saldırır ve bir *oompf* ile yere düşer.

Çocuklardan birinin tam kafasına vururken tepkileri umursamadan mücadeleye atılıyorum.

Ben Yasemin'i korumak için başında dururken diğer ikisi etrafımızda dönmeye başladı.

"Hadi o zaman!" Yumruklarımı havaya kaldırarak onlara bağıyorum.

İçlerinden biri bana yaklaştığında hızla bir yumruk atıyorum ve bir dişimi kırıyorum.

Başka bir adam beni arkamdan yakaladı ve dirseğimden kilitledi. Nefesim kesiliyor ama hava boğazımda düğümleniyor.

"Bırak onu!" Jasmine ayağa kalkmaya çalışırken altımdan bağıyor, ancak çocuklardan bir diğeri botunu göğsüne sıkıca bastırarak onu yerde tutuyor.

"Siz ikiniz buraya ait bile değilsiniz," diyor vurduğum çocuk.

Yüzüne tükürdüm. Yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

Yüzüme öyle sert bir tokat attı ki başım döndü.

Ve gözlerim beni bu pozisyonda görmemesini umduğum tek çocukla birleşti.

Luca De Vos.

Ama gözlerinde o tanıdık kıvılcım ya da **k a l k ı k** dudaklarında o şeytani sırıtış yok.

Bunun yerine, gösterdikleri tek şey şiddete duydukları özlemdir.



LUCA

Kalabalığın ortasında durmuş, bir grup adamla yumruk yumruğa kavga ederken gözlerim onu bulduğu anda duruyorum ve elimdeki her şeyi bırakıyorum. Etrafımdaki insanların bana bağırmasına aldırmadan, onları geçip doğrudan kavgaya dalmak için olay yerine koşuyorum.

Ve adam ona tükürmeye cüret ettiği için onu tekrar yumruklayamadan, göğsüne bir aparkat attım. Acıdan iki büklüm oldu ve salyaları yere aktı.

"Ne oluyor lan?" diye sığıyor adam.

Hızla ayağa kalkıyor ve bana bir yumruk atıyor. Zamanında kaçamıyorum, suratıma yiyor ama irkilmiyorum.

Birden kollar boynuma dolanıyor ve beni başımdan kilitliyor. Diğer adam bu fırsatı değerlendirip bana aynı aparkatı vuruyor ve ben acıyla inliyorum.

"Luca!" Jill çığlık atar ve adamın sırtını yumruklamaya çalışır.

Sadece bir eliyle ona vurarak onu sert taş zemine fırlatıyor.

Damarlarımda öfke patlıyor ve arkamdaki kollardan kurtulurken kükrüyorum. Önümdeki adamı hızla tekmeliyor ve yüzüne bir yumruk atıyorum. Topuklarımda üzerinde dönerek dizimi diğer adamın taşaklarına geçiriyorum.

Acı içinde bağırıyor ve yere düşüyor, aletini tutuyor. "Ne sikime burnunu sokuyorsun?"

Bıçağımı çektiğim anda hepsi geri çekildi.

"Sakin ona bir daha elini sürmeye kalkma," diyorum dişlerimi sıkarak ve ayakta kalan tek adama bir hırıltı fırlatıyorum ama o da kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi ellerini kaldırarak hızla geri çekiliyor.

"Ne? Küçük bir bıçaktan mı korktun?" Gözlerinin bıçağı takip etmesini sağlamak için bıçağı sallayarak söylüyorum.

Jill kız kardeşinin yanında, kalkmasına yardım ediyor, ben de kimsenin aklına bir şey gelmesin diye etrafımızı saran kalabalığa bakıyorum.

"Burada neler oluyor?"

Dekan Hans koridora daldığında herkes aniden koşuşturmaya başladı. Bıçağımı hızla cebime geri soktum ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

Hans bizi görür görmez durdu, gözleri Jill'in yüzündeki morluklara, Jasmine'in yere saçılmış sırt çantasının dağınıklığına, benim kalın dudığıma ve kanlı yaralarımına takıldı. Dekan Hans'ın yüzü bize doğru yürürken kararıyor ve beni yakamdan tutuyor.

"De Vos, alweer?!" *Tekrar.* "Sana daha kaç kere diğer öğrencilerle kavga etmeyi bırakmanı söylemem gerekiyor?"

"Değildi." Jill aniden öne doğru bir adım atarak konuştu. Eli kısa bir süreliğine koluma değiyor ve damarlarımda sadece güçlü olarak tanımlayabileceğim bir şimşek çıkıyor. Bağımlılık yapıcı.

"O bizi koruyordu."

Dekan gözlerimizden gerçeğı anlamaya çalışmak için ikimize de bakıyor ama ona söyleyecek yalanım yok. Bugün yok.

Nefesini içine çeker ve bağırır, "Ofisime. Hepiniz." Uzaklaşırken hepimize omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Şimdi."



Dekan bizi azarlamayı bitirdiğinde, aynı koridordan geri dönüyorum ve başımı öne eğiyorum. Kavga ettiğim için okuldan atılmadığıma şimdiden memnunum. En azından o pislikler de ceza alacak ama dikkatleri üzerime çekmeye devam edersem babam çok kızacak.

Birden biri kolumu tuttu, ben de döndüm. Bu Jill'den başkası değil, yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bende çığlık atma isteğı uyandırıyor.

Jasmine yanımdan geçip el sallarken "Hey," diyor. "Sadece sana teşekkür etmek istedim." Jill'in yanakları hafifçe kızarıyor, neredeyse kırmızı üstüyle aynı renkte ve nedense gözlerim hemen altta saklanan göğüslere **d o ğ r u** çekiliyor ve-

Siktir, oraya gitme.

Tekrar yüzüne bakıyorum ama uzaklaşsam mı yoksa kalıp ona, o pembe yanaklara, o mavi gözlere, içimde bir istek uyandıran o tatlı kırmızı dudaklara mı baksam bilemiyorum.

Bu daha iyi değil. Hem de hiç.

Sikeyim.

Yüzüme bir mendil yaklaştırıp patlamış dudağımı nazıkçe kuruluyor. "Bunun için özür dilerim. İncinmeni istemedim."

Bana zarar gelmesini istemedi mi?

Hiç düşünmeden bileğini tuttum. "Yapma."

"Ne? Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye cevap veriyor.

Onu bileğinden tutup yaklaştırdım. "Senden yardım istemedim." Elini itiyorum. "Ve teşekkürüne de ihtiyacım yok."

"Yardımanızı takdir ettiğim için özür dilerim," diye alay ediyor, yüzü ekşiyor. "Bizi kurtardığın için çok fazla."

Kimse izlemediğinde onu duvara doğru itiyorum ve elimi yüzünün yanına koyuyorum. "Ben insanları kurtarmam. İnsanlara zarar veririm." Cebimden bıçağı çıkarıp ona gösteriyorum. "O dayağı seni kurtarmak için yediğimi mi sanıyorsun? Yanılıyorsun."

"O zaman neden? Neden bu kadar çaba sarf ediyorsunuz?"

Kulağının hemen yanına gelene kadar yaklaşırken nefesindeki korku kokusunu hissederek eğildim ve fısıldadım: "Çünkü şiddet arzuluyorum."

Bu benim kanımda var. Benim özümde.

Acı. Kan. Cinayet.

Hayatımızın erken dönemlerinde ailemiz tarafından bize öğretilen buydu. İstedığınızı elde etmenin tek yolunun bu olduğu söylendi.

Güç.

Ve güçle... dünyayı kontrol edersiniz.

Bıçağı cebime geri sokarak tekrar uzağa eğildim. "Bir canavara teşekkür etme. Bir gün pişman olursun."

Ve elimi duvardan çekip uzaklaşıyorum, yapabileceğim şeylerden korktuğum için arkama bakmamaya kararlıyım.

Güçten, bu lanet dünyadaki her şeyden daha çok *isteyebileceğim* şeyi.

Bana iyi davranmaya başlarsa ne *alabileceğimi*.

Onu.

BÖLÜM 7

LUCA

WHACK!

Elinin yüzüme vuruşu, okulda ya da başka bir yerde yok ettiğim piçlerden yediğim tüm yumruklardan daha sertti.

"Bu okulda kavga etmek için," diyor babam.

Yüzümün diğer tarafına gelen bir başka darbe dudağımın kızgınlıkla seğirmesine neden oluyor.

Ama bu, daha önce defalarca hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile... Üstelik sadece babamın elinden değil.

"Dikkatleri üzerinize çekmemeniz ve ailemizin adını lekelememeniz gerektiğini daha iyi bilmelisiniz."

Denediğimi açıklama fırsatı bile bulamadım.

Jill ve Jasmine'i kurtar.

Hayır, siktir et. Ben parlak zırhlı bir şövalye değilim. Ve babamın muhtemelen umurunda bile olmaz.

Bana iki tokat daha atıyor çünkü kanın derime hücum edişini görmekten zevk alıyor. Bu kötü arzularımı bir yerden almıştım ve bu genlerimin geçtiği annem değildi.

"Bu da evime kız getirdiğin için," diye öfkелendi babam. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum.

Muhtemelen kameralar.

Onları korumalıydım.

"Bu ne cüret? Bana itaatsizlik etmeye nasıl cüret edersin?" diyor, sesi aşağılama dolu. "Sana söyledim, sen ve kardeşin hayatlarınızı ciddiye almaya başlamalısınız."

Cevap vermiyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey onun öfkesini dindirmeyecek. Benimki asla geçmez. Ve bunu bir yabancından almadım.

"Sen bir yüz karasısın," diyor ve ayaklarımın önünde yere tükürüyor. "Beni bir daha asla küçük düşürme Luca, yoksa bunun bedelini cehennemde öderim." Kapıyı işaret ediyor. "Odana git."

İki kere söylemesine gerek yok. Ben çoktan kapıdan çıktım.

Siktir et onu ve bindiği o yüksek atı da siktir et.

Ne istersem yapabilirim. Kimse beni durduramaz, onun katı kuralları ya da sert elleri bile.

Bu ilk yaralanışım değil ve kesinlikle son da olmayacak.

Uzun zaman önce babamın istediğini elde etmek için şiddet kullandığını öğrendim, ister rakiplerine karşı olsun... isterse kendi lanet oğluna karşı.

Hiçbir şey yasak değildir. Mafyanın bir parçasıysanız şiddet normaldir. Mafya.

Kullanmamıza izin verilmeyen o tek kelime. Sanki varlığını inkâr etmek ailemin gerçekte ne olduğunu kabullenmemizi kolaylaştıracakmış gibi.

Zengin ve güçlü olmak için şiddet kullanan bir grup gangster. Ve sonunda sizden nefret etseler bile kendi ailelerini de aynı lanet hayata zorlamak için.

Sikerim böyle işi.

Aceleyle merdivenleri çıkıyorum ve odama girip kapıyı çarparak kapatıyorum... Liam'ı lanet yatağında otururken buluyorum.

"Çık dışarı," diye bağıryorum.

"Hayır, hadi ama" diyor, dirseklerinin üzerinde yavaşça uzanarak. "Ben senin kardeşinim. Hadi konuşalım."

"Hayır," diye karşılık verdim, avuçlarım yumruklara dönüşmüştü.

"Yeterince düşman edindin," diyor Liam. "Beni de bir düşmana dönüştürme."

"Ne istiyorsun lan sen?"

Dik oturuyor. "Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Okulda bir kavgaya karıştım. Ne olmuş yani?" diye cevap veriyorum.

"Onunla işinin bittiğini söylediğini sanıyordum?" diyor.

Başımı eğiyorum. "Evet, bu o iki Baas kızının o lanet cam terliklerle okulun her yerinde dolaşmaya çalışmasından ve sanki buranın sahibiymiş gibi kırmızı ruj sürmelerinden önceydi."

Kardeşimin kaşları, ilgisini çektiğinde her zaman yaptığı o sinir bozucu şekilde kalkıyor. "Bana onlara biraz fazla ilgi göstermişsin gibi geldi."

"Yok artık," diye cevap veriyorum. "Yeni 'arkadaşlar' edinirken bunu fark etmemek biraz zor." Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum.

"Yani *onlar* için kavgaya mı karıştın?"

Durakladım. Neredeyse yüksek sesle söylemek istiyorum. Onlar için değil.

Onun için.

Ama benim yok.

"Üç adam onlara saldırıyordu. Başka ne yapabilirdim ki?" Bağırđım. "Başka seçeneğim yoktu ki."

"Çekip gidebilirdin," diyor Liam.

"Sanki sen yapar d ın da," diye alay ettim. "Değerli Jasmine'in yerde yatmış, onu kurtarman için yalvarırken."

Liam beni göstererek, "Hey, şimdi bunu benimle ilgili hale getirme," diyor.

Odamda volta atarken yüksek sesle iç geçiriyorum. Yağmur camlardan aşağı pıt pıt inmeye başlıyor, gökyüzü de benim ruh halim gibi kararıyor. "Eğer okuldan atılırsam, babam bunu kabul etmez."

"Bu konuda haklısın." Gözlerini deviriyor. "Ama ona gerçeğı söyleyebilirdin."

Durdum ve bağırđım, "Ona ne söyledin? Parlak zırhlı şövalyeyi oynamaya çalıştığımı mı?" Kulağına ne kadar aptalca geldiğıme gülüyorum. "Hayır, bu aptalca."

"Ve inanılmaz," diye ekliyor kardeşim. "Ama bunu doğru nedenlerle yaptın."

"Doğru olanın canı cehenneme," diyorum ve Liam'ı işaret ediyorum. "Babama odamdaki kızdan bahsettiğın için de siktir git."

Ellerini kaldırdı. "Hey şimdi, o ben değildim." "Başka kim olabilir ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama o gün evin içindeki tek kişi ben değildim."

"Ve senin sözüne inanmam mı gerekiyor? Bana iyi bir sebep söyle." "Ben senin kardeşinim," diye yanıtlıyor. "İşte senin sebebin."

"Evet, hayır," diye alay ediyorum. "Bana bundan daha iyi bir şey vermelisin."

Yataktan kalkıp bana doğru yürüyor ve omuzlarını genişletiyor. "Aptal olma." Elini omzuma koydu. "Seni önemsiyorum. İyi olmanı istiyorum."

Ona bakarken burun deliklerim alevleniyor, ama tek gördüğüm doğruluk ve bu beni sinirlendiriyor.

Neden hala bana karşı bu kadar iyi? Tüm bunlar onun daha iyi bir kardeş olduğunu kanıtlamak için mi? Ben bir çukurda yatarken şirketi devralacak olan mı?

Liam aniden, "Yapma," dedi. "Her ne düşünüyorsan, yapma." "Her zaman çok nazıksın ve bundan nefret ediyorum."

Alnını benimkine dayayarak beni kalmaya zorluyor. "Babamın seni etkilemesine izin verme. Sana ne söylerse söylesin, aklına girmesine izin verme. Beni dinle Luca. Biz bundan daha iyiyiz. Biz kardeşiz."

"Sen babamın işini devralırken ve beni sırtımdan bıçaklarken."

Boynumu tutuyor. "Bunu asla yapmam. Asla. Babamızın hayatı üzerine söz veriyorum."

Alay ettim, "Bir şeyi kanıtlamak için onu öldürecek misin?"

"Bir kardeş olarak sana olan sadakatimi kanıtlamak için bu gerekiyorsa, yaparım." Tutuşunu güçlendiriyor. "İnan bana Luca. Ve bizi birbirimize düşürmelerine izin verme. Eğer batarsak, birlikte batırız."

Aynı şekilde hissetmesem de birkaç kez başımı sallıyorum.

"Anladın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum, yavaşça sindirmeye çalışıyorum.

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım. Dürüst olacağım," diyor Liam. "Ve neden biliyor musun? Çünkü seni seviyorum."

Homurdanıyorum.

"Ciddiyim."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve sonra beni yavaşça bırakıyor. Ama eli hâlâ omzumda ve gözlerimin içine bakarak, "Jill'e karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama buna bir son vermelisin," diyor.

Dudaklarımı aralayarak şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bunu sana seni seven bir kardeşin olarak söylüyorum, tamam mı?"

Liam öyle diyor. Dudağım seğirmeye başlıyor. "Neden?"

"Yapamazsın," diyor. "Bu konuda bana güvenin."

Güvenemez

misin? Ona

güvenemez

misin?

Öfke bana dönüşüyor ve gömleğini tutup onu duvara doğru itiyorum. "Ne saklıyorsun?"

"Sana söylememem gerekiyor ama-"

"Söyle bana," diye hırlıyorum yüzüne.

Ellerimi gömleğinden çekip beni itiyor ve yüksek sesle nefes alırken iri göğsünü ve kaslı kollarını gösteriyor. O zaman anladım ki beni sevmiyor. Beni durdurmaya çalışmak için tek zayıflığımı kullanıyor.

"SÖYLE BANA!"

Dışarıda gök gürültüsü var.

Kardeşimin figürünün arkasında tehditkâr bir gölge belirliyor. Mahvolmuş geleceğimin gölgesi.

Üzgün bir korkak gibi gözlerini yere indirdi. "Annem bana... Jill'in benimle evlenmesi gerektiğini söyledi."

Gözlerim açıldı.

Gök gürültüsü tekrar patlıyor, sesi kalbimin atışı kadar yüksek.

Ama pencereyi zorla açmak ve dışarı fırlamak için şimşegin çakmasını beklemiyorum, doğruca fırtınanın içine koşuyorum.

BÖLÜM 8

JILL

Banyodaki ışığı kapatıyorum ve bu geniş koridorlarda kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlatarak bana bakan pahalı tablolar ve heykellerle kaplı uzun koridorlardan geçerek odama doğru ilerliyorum.

Bornozumu sıkıca kavrarken iç çekiyorum, ama annemle babamın yatak odalarından gelen seslerini duyar duymaz duraklıyorum.

"Onları oraya göndermenin doğru bir karar olduğuna emin misiniz?"

Nefesimi tutarak yaklaşıyorum ve görüş alanımın hemen dışındaki kapı aralığını kavriyorum.

Babam odanın içinde volta atıyor. "Burası en güvenli okul, Lex'i duydun. Bu çocukların korunmaya ihtiyacı var."

"Ama şimdiden kavga etmeye başladılar," diyor annem. "Daha sadece *bir* gün."

Gözlerimi kapatıyorum, tepki vermeden dinlemeye çalışıyorum ama çok zor. "Sadece gagalama sırasını öğrenmeye çalışıyorlar."

"Ne?" Annemin nefesi kesildi, benim de öyle. "Ciddi olamazsın." "Bu doğal bir şey. Ve onlar için iyi. Onları güçlendirir."

"Onlar kız!" Annem gözle görülür bir şekilde üzgün ve bundan nefret ediyorum.

"*Ve* şirketimizin varisleri," diyor babam. "Gidip bir erkek varis yapmak istemiyorsan, elimizdekiler bunlar."

Kaşlarımı çatıyorum ve iç çekerek kalbimdeki acıyı uzaklaştırıyorum. Elbette, babam kız çocukları yerine erkek çocukları olmasını tercih ederdi.

"Bu benim kararım ve buna bağlı kalacağım. Kızlar o okulda kalıyor, böylece De Voses ile kaynaşıp geleceğe hazırlanabiliyorlar."

Gelecek için hazırlanmak

mı? Ne demek istiyor?

"Ama kızlarımızdan hangisinin o çocukla evleneceğine karar vermek için beklememiz gerekmez mi? Yani, onlar tam olarak-"

Artık ne dediğini duyamıyorum çünkü tek düşünebildiğim ...
Evlilik mi?

*O çocukla
evlenmek mi?*

Kimi?

Çılgılık atmak istiyorum ama sesin **ç ı k m a s ı n ı** engellemek için elimi ağzıma götürüyorum.

Babam volta atmayı bıraktı. "Hey, bir şey mi duydun?"

Gözlerim açıldı.

Hiç düşünmeden ters yöne doğru koşuyorum, sırf görünmemek için odama ulaşmak için uzun bir yol izliyorum. Ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum, burada tahtaya karşı nefes alıp verirken zihnim saatte milyonlarca mil hızla ilerliyor.

Bunu çok uzun zamandır biliyordum ama düşünmezsem geçeceğini umarak inkâr etmeye devam ettim.

Ama olmadı.

Çocukluğumuzdan beri, her şey belliydi. Kiminle
evleneceğimize babam karar verirdi.

Bunca zaman De Voses'in sadece onun ortakları olduğunu sanıyordum... ama ya içimizden biri onlardan biriyle evlenecekse?

Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti geçiyor.

Hep bunu istediğimi düşünmüştüm. Bu aileye ait olmak ve onları gururlandırmak istediğimi. Ama *biriyle* evlendirilme fikri bile boğazımda safra **b i r i k m e s i n e** neden oluyor.

Yavaşça kapıdan uzaklaşıyorum, hâlâ cehennem ateşleri uzanıyormuş gibi kapıya bakıyorum.

Ben bir nesne değilim. Kız kardeşim bir nesne değil. Biz daha iyisini hak ediyoruz. Özgür bir hayatı hak ediyoruz.

Sol tarafımdaki pencerenin aniden açılma sesi bir ılığı yutmama neden oluyor. Odama tırmanan ... Luca De Vos'tan başkası değildi.

Birkaç adım geri çekiliyorum, onunla çıplak tenim arasındaki tek şey olan havlumu sıkıca kavriyorum. Gözleri vücudumda özgürce dolaşıyor, cildimin her santimini emmek için bolca zaman ayırıyor ve anında soğuk bir duş almak istememe neden oluyor.

Sikeyim.

Sadece bakışlarının bile üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu düşünmeyi hiç bırakmadım. Ya da beni yutmak istediği lezzetli bir et parçası gibi yukarıdan aşağıya bakarken ısırđıęı dudağını.

"Burada ne yapıyorsun?" Kekeliyorum, kendimi tamamen kaybediyorum çünkü bu adam benim odamda ve üzerimde daracık bir havludan başka bir şey yok.

Elini ıslak saçlarında gezdirip geriye doğru itiyor ve bu bana eskiden onun kibirli olduğunu düşündürürdü, ama şimdi? Şimdi tek gördüğüm kolunun ne kadar kaslı ve damarlı olduğu ve altındaki kalın karın kaslarını ortaya çıkararak gömleğinin ne kadar ıslak olduğu ve ...

Aman Tanrım, neden Luca hakkında böyle düşünüyorum?

"Seni görmek istedim," diyor.

Gördün mü... ben mi?

Gözleri ince havlumu tekrar yukarı aşağı süzerken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Bu şey transparan mı? Siktir, umarım değildir.

Duvara çarpana ve tek bir çıkış yolu olduğunu fark edene kadar yavaşça geri yürüyorum... kapı. Ama bakar bakmaz, o tam orada, tek çıkış yolumu kapatıyor.

"Korkma." Elini kaldırdı. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Kapının zilini çalamaz mıydın?" O yaklaşırken boğazımı temizleyerek soruyorum.

Yüzü kararıyor. "Hayır. Ailen burada olduğumu bilmemeli."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diyor dişlerini sıkarak. "Benimkinin öğrenememesiyle aynı sebepten."

Dudaklarım şokla aralandı.

O da biliyor mu?

"Ben onların olmamı istediği kişi değilim. Onların her isteğine itaat eden mükemmel bir çocuk değilim" diyor.

"Ben de öyleyim," diye cevap veriyorum. Bunu neden söylediğimi ya da neden umursadığımı bilmiyorum.

"Biliyorum." Gittikçe yaklaşırken yüzünde orantısız bir gülümseme oluşuyor. Attığı her adım nefesimin daha da kesilmesine neden oluyor.

Yüzündeki yağmuru biraz daha siliyor, saçlarını yana tarıyor. Altında birkaç morluk görünüyor, okuldaki kavgadan hatırlayamadığım morluklar. Ona başka biri mi vurdu?

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

İçgüdüsel olarak elim yüzüne, yanağındaki çürüğe doğru yaklaşıyor. Ama parmağımın ucu tenine değdiği anda bileğimi yakalayıp arkamdaki duvara yapıştırıyor, diğer elini de beni içeri hapsetmek için duvara dayıyor.

"Sen."

Kelime tek bir nefeste çıkıyor ama gücü benden kaçmıyor. O kadar yakın ki öfkesini neredeyse hissedebiliyorum. Sanki beni kokluyormuş gibi yaklaşıyor ve sadece bu düşünce bile nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Senden *nefret*

ediyorum." Yüzüm

buruştu.

Bunu nasıl söyleyebilir?

"Buraya bana bunu söylemeye mi geldin?" Gözlerimin dolduğunu hissederek alay ediyorum. "Çık dışarı."

Dudağı kıvrılıyor. "Yap beni."

Bir elimle onu itiyorum ama yerinden kımıldamıyor. Bir daha. Ve yine. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, benden bir santim bile uzaklaşmasını sağlayamıyorum.

"Ne istiyorsun?" Gözlerimi hâlâ Luca'nın tişörtünden görünen yontulmuş göğsünden akan damlacıklardan ayıramadan söylüyorum.

Koyu renk gözleri göğsüme doğru iniyor ve tekrar benimkilere bakmadan önce neredeyse delip geçiyor. "Sen."

Öfke bedenimi sarıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

Cümlemi bitiremiyorum.

Çünkü onun sıcak dudakları

benimkilerin üzerinde. Beni

bütünüyle tüketiyor.

Ve nefes alamıyorum.

Luca De Vos ... *beni* öpüyor mu? Ama neden?

Anlamıyorum. Benden nefret ettiğini söyledi. Bana sürekli zorbalık yaptı, beni itti, tehdit etti, bana güldü.

Ama şimdi dudakları benimkilerin üzerinde, beni kimsenin yapamayacağını düşündüğüm bir şekilde sahipleniyor. Ve nedense onu durduramıyorum. Dudaklarının dudaklarıma çarpması, dilinin onları ayırmaya ikna etmesi ve ardından bedenimi ateşe veren bir inilti tüm vücudumu uyuşturuyor.

Eli duvardan belime doğru hareket ediyor, vücudu benimkine bastırıyor. Bizi ayıran ince havlu kumaş parçası neredeyse düşüyor. Kaslarının her çıkıntısını, nefis vücudunun her santimini ve hatta pantolonundan taşan şişkinliği bile hissedebiliyorum.

Sikeyim.

Ne oluyor?

Dili dudaklarımdan arasına girip ağzımın tavanını yaladığında, ellerinden biri kolumdan aşağı kayarken diğeri havlunun arasına giriyor.

Bir anda ısıldım.

Arkasına yaslanıyor, parmağı yüzüne gidiyor ve kanlı dudağına dokunuyor. Gözleri merakla parlarken dili kanı yalamak için dışarı fırlıyor. "Beni ısırdın."

"Yok artık," diye karşılık veriyorum. "Önce benden nefret ettiğini söylüyorsun, sonra da beni öpüyorsun?"

Bir kahkaha patlattı.

"Bunda komik olan ne?" Şaka yapıyorum.

"Sana karşı hissettiklerimin bundan ibaret olduğunu sanıyorsun," diyor ve iki elini başımın yanına koyarak beni hâlâ içine hapsediyor. "Kardeşimin kazanmasına izin vereceğimi düşünüyorsun."

Gözlerim açıldı. "Win wha-"

Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Kendimden nefret etmeme neden olacak kadar seni istememe neden olduğun için senden nefret ediyorum."

Sözleri zihnimde tekrar tekrar yineleniyor.

Kendinden nefret ediyor... beni istediği için.

Benimle alay etmesinin sebebi bu muydu? Beni zorlamasının?

Beni tutuşundan kurtarıyor ve saçları tüm sırlarını saklayan bir gölge gibi gözlerinin üzerine düşerken elini bırakıyor.

"İstedğin kızın sadece kardeşini istediğini bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yerimde titriyorum, tüylerim diken diken oluyor. Bunca

zaman... benden hoşlanıyor muydu?

Hayır, bu doğru olamaz.

"Ben oradayken evinize gelmesi için o kızı çağırdınız, hani şu-"

"Neyle, Jill?"

"Bunlar..." Düşündükçe yüzüm kızarıyor.

"Büyük memeler mi?" Aklımı okuyabildiği için eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

"O bir dikkat dağıtıcıydı. *Senden.*"

Herhangi bir hareket beni ona daha da yaklaştıracak için bedenim duvara yaslanmış durumda.

Tehlikeye daha yakın.

Şeytanın kendisine daha yakın.

Ama şimdi cehennemın alevlerini yaladığıma göre, hâlâ kaçmak istediğimden emin değilim.

Karanlık gözleri ruhumu delip geçiyor ve ben de ahlaksızlığın derinliklerine bakmaktan kendimi alamıyorum. O an sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

"BEN... BEN..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

İşaret parmağıyla çenemi kaldırıyor ve yüzümü çeviriyor, böylece doğrudan ona b a k ı y o r u m . "Seni istememe neden olmayacak hiçbir şey yapamazsın."

Kesik kesik nefes alıyorum.

Fısıldamak için eğilir. "İnan bana, denedim. Hem de çok. Özellikle de seni istemeyen tek kişiyi istiyor gibi göründüğün için."

Hay sikeyim. Bunun acıtmadığını söyleyemem.

Liam'ın kız kardeşimi tercih ettiğini hep biliyordum ama bunu Luca'nın ağzından duymak çok zor.

Odanın içinde volta atmaya başlar. "Biliyor musun, senin yüzünden bir kavgaya bile karıştım. Ve sadece bir değil, iki." Yeni çürüğü işaret ediyor. "Babamın izniyle."

Babası ona vurdu mu? Pislik herif!

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, ona yaklaşıyorum ama ona dokunmaya çalıştığımda elimi itiyor.

"Senin merhametini istemiyorum," diye alay ediyor. "Sadece istiyorum... *Siktir!*" Yürüdü gitti, etkisinde olduğum büyüyü bozdu.

Ancak şimdi nefes alabiliyorum, ama sadece kısa bir süreliğine, çünkü hala odamda dolaşıyor ve doğruca kitaplığıma gidiyor. Kitaplarımın yanında duran tacı, yıllar önce kız kardeşimle oynadığımız tacı alıp başına takıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

"Asla kral olamayacak bir prense uygun bir taç. İronik."

"Anlamıyorum. Bana zorbalık ettin, çirkin olduğumu söyledin," diyorum.

Kaşları seğiriyor ve bana geri dönüyor, tacı başında sallanırken kıyafetleri yere damlamaya devam ediyor. "Bazen yalan söylüyorum."

"Neden?" Beni tekrar duvara yaslariken söylüyorum.

"Benden nefret etmeni kolaylaştırmak için."

"Ama ben..." Kelimeleri neredeyse yutarak söylüyorum. "Senden nefret ediyorum."

Gözlerim ve dudaklarım arasında yukarı aşağı bakarken burun delikleri şişiyor, sanki beni tekrar öpüp öpmemeyi düşünüyormuş gibi.

"Yapmalısın," diyor. "Ben senin için iyi değilim."

Aniden bıçağı tekrar çıkardı ve kalp atışlarım dakikada bir milyon atıyormuş gibi hissettirecek kadar hızlandı. Bıçağı göğsüme doğrulttu.

"Tek yaptığım insanları incitmek. Bana öğretilen bu. Ama bazen eğlenmek için onlarla oynuyorum," diyor. "Bu bıçağın ne kadar kan gördüğünü biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Bu seni korkutuyor mu?"

Ter damlaları alnımda yuvarlanıyor. "Bana zarar vermeyeceksin."

Başını eğiyor, yüzünde hain bir sırıtma oluşuyor. "Hayır... ama içimden bir ses bunu yapmamı istiyor."

Eli yüzümün yanındaki duvara çarpıyor, hala bıçağı tutuyor. Şoktan bir aşağı bir yukarı sarsılıyorum, ancak diğer eli kalçalarımın arasına girip onları ayırdığı anda donup kalıyorum.

"Sahip olamadığım şeyi istiyorum," diyor, havlunun altından yukarı doğru ilerleyerek.

O noktaya gelene kadar.

"Ve ona sahip olmak için öldürmek istiyorum," diye mırıldanıyor, yüzü bana o kadar yakın ki nefesini tenimde hissedebiliyorum.

Parmakları amımda aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor, klitorisim boyunca kayıyor ve ıslaklığımı her tarafa yaymaya niyetliymiş gibi açılıyor. Çünkü kesin olan bir şey var... Lanet olası bir havuz kadar ıslağım. Ve nedenini anlamıyorum.

Onun gibi tehlikeli bir adamdan hoşlanmamam gerekiyor. Bunların hiçbirinden hoşlanmamam gerekiyor.

Yine de... Dudaklarım ayrılırken inlememe engel olamıyorum ve başparmağını klitorisime bastırıldığı anda gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor.

"Benim için çok ıslaksın, Jill," diye fısıldıyor. "Hiç kimse için bu kadar ıslandın mı?"

Ne yaptığını ve beni daha fazlası için yalvartmak için nereye gitmesi gerektiğini tam olarak biliyormuş gibi en hassas parçalarımın etrafında dolaşmaya devam ederken başımı sallıyorum, ihtiyaçtan deliriyorum.

"Benim seni hayal ettiğim gibi sen de beni hayal ettin mi hiç?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Hiç sadece beni düşünerek boşaldın mı?" Koyu renk gözleri benimkilere kayıyor, amımla oynarken doğrudan bana bakıyor. "Seni düşünürken birçok kez yaptığım gibi mi?"

Şoktan nefesim kesiliyor ama ağzımı kendi ağzıyla kapattığı için sesim çıkmıyor.

Ağzımı ve amımı her zaman ona aitmiş gibi sahiplenirken kıpırdayamıyorum bile.

Dudakları benimkilerden ayrıldığında, kendimi eksik hissediyorum. "Sanırım amın bana bilmem gereken her şeyi söylüyor."

Parmağını içeri sokarak ağzımı o şekline sokuyor.

Bacaklarım titriyor, ama hareket etmeye çalıştığımda bıçağı boğazımın önünde tutuyor.

"Kımıldama," diyor. "Ve ses çıkarma. Ailene haber vermek istemezsin."

Yüzünde hain, neşeli bir gülümseme ile benimle oynarken endişemi yutuyorum.

"Çok sıkı... çok mükemmel," diye mırıldanıyor, ben inleyene ve kalçalarımı parmaklarına doğru savurana kadar girip çıkıyor. "Benim için çok çaresizsin."

"Yapma," diye mırıldandım.

"İçinden geldiği gibi söyle," diye fısıldıyor kulağıma ve tenime karşı gülümsediğini hissediyorum. "Yapamazsın, değil mi?"

Hayır. Yapamam. Ve bundan nefret ediyorum.

Ona hayır diyememekten nefret ediyorum. Kırıntı arayan bir dilenci gibi vermeye razı olduğu her şeyi istiyorum.

Ama en nefret ettiğim şey, onun bundan zevk alması.

Çıkıntısını vücuduma bastırıyor ve pantolonunun kumaşından zonkladığını hissedebiliyorum.

Bıçağı yavaşça boynumdan aşağı kaydırıyor ve ben soğuk bıçağın tenimdeki hissiyle titriyorum. Bıçağı havlunun üzerinden aşağı doğru kaydırıyor ve yarıklarımın arasından geçiriyor. Gözlerim açılıyor, bıçağının ucuyla amımın izini sürerken damarlarım vücuduma adrenalin pompalıyor.

Gözümde bir damla yaş oluşuyor, ama onu

kırıyorum. "Benden korkuyor musun,

küçük tavşan?"

Başımı sallıyorum, ona ne kadar korktuğumu göstermemeye

kararlıyım. Çünkü o bundan besleniyor.

Gözlerimdeki korkuyu görmek için yaşıyor.

Bıçağı geri çekiyor ve keskin ucunu tutacak şekilde döndürüyor. "Gaddar olabilirim... ama zalim değilim."

Birden bıçağın arka ucunu amıma soktu ve ben şok içinde nefes nefese kaldım.

O iterken ve döndürürken gerçekten içimde olduğuna inanamıyorum.

Bıçağı tutuyor ve ona verebileceği acıyı umursamıyor bile.

Kulak mememi yalamak için eğiliyor ve gözlerimin neredeyse başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor. Bana yaptığı şey yüzünden ağlasam mı yoksa inlesem mi bilemiyorum. Çünkü o şeyle amıma ustalıkla dalışı tüm ahlakımı sorgulamama neden oluyor... heyecan hakkında bildiğimi sandığım her şeyi. Bu tamamen yeni bir seviyede.

"Benim için inle, Bunny, sana verebilirim," diye fısıldıyor.

Karşı koyuyorum. Çok sert karşı koyuyorum ama bıçağın sapını içeri sokarken klitorisimi okşamaya başladığında ağzımdan bir inilti çıkıyor. Benimle oynuyor, tepki vermem için tam olarak nereye basacağını biliyor ve bedenim ona karşı çaresiz.

Ondan nefret etmem gerektiği

halde. Onu küçümsemeliyim.

Dövüş onunla.

Bunun yerine, boynuma tek ve her şeyi tüketen bir öpücük kondururken başımı yana eğiyorum. "Beni istediğini söyle. Sadece beni istediğini söyle," diyor gözlerimin içine bakarak.

"Seni istiyorum," diye cevap veriyorum tamamen sarhoş bir

halde. Ne yaptığımı ya da söylediğimi bile bilmiyorum.

Ama yanlış da olsa, çok yanlış da olsa durmasını istemiyorum.

Bıçağı çekip çıkarıyor, bıçağı tutan elini duvara dayayıp içimdeki boşluğu parmağıyla doldururken beni çaresiz bırakıyor.

"Gördün mü... bundan hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyor, beni içten dışa doğru hissederek.

Bir parmağım içimdeyken diğeri klitorisimle oynuyor ve neredeyse parçalanmanın eşiğindeyim.

"P a r ç a l a n d ı ğ ı n d a neye benzediğini göster bana," diyor. "Bunu daha önce de yaptın, değil mi? Kendini parmakladın."

Bacaklarımın arasında hâlâ tecavüze uğrarken hezeyan içinde başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma," diyor. Ve nedense bu tüm bedenimi zonklatıyor. "Demek boşalmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Şimdi göster bana."

Hızını artırdıkça, dizlerim altımda bükülmeye başlayana kadar klitorisimin etrafında dönüp alay ettikçe nefes alıyorum.

"İşte bu, Bunny... Bana orgazmını ver."

Sikeyim.

Duramıyorum.

Kukum kasılırken bir inilti çıkıyor, neredeyse duvara yapışacakken tüm vücudum titriyor. Ama Luca beni sabit ve yerimde tutuyor, gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor. Bıçak, ucu göğsüme değene kadar yaklaşıyor ve bir uyarı gibi yavaşça kaydırıyor. Bir tehdit gibi.

"Bundan kimseye bahsetme. Asla."

Yutkunuyorum. Çok sert.

Ne kadar istesem de protesto bile edemiyorum.

Benden başka hiçbir erkeğin almadığı bir şey çaldı. Benim ilkimi.

İlk öpücüğüm.

İlk dokunuşum.

İlk orgazmım.

Çünkü bana kendime dokunup dokunmadığımı sorduğunda...

Yalan söyledim. Dokunmadım.

Annem yapmamamı söylemişti. Yetişkinler için olduğunu söyledi ve ben de ona inandım. Nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdim.

Ama bu... Bunu hiç beklemiyordum.

Özellikle de bu çocukla.

Kendime hep hepsini Liam'a vereceğimi söyledim.

Sikeyim.

Dudağımı ısıriyorum, öfkenin dışarı taşmasını engellemeye çalışıyorum çünkü Luca'nın bıçağı hâlâ kalbime doğrultulmuş durumda ve kendimi tehlikeye atmak istemiyorum.

"Yani tüm bunlar senin için sadece bir oyun muydu?" Ben de öyle dedim. "Ben sadece fethedebileceğin başka bir kız mıyım?"

Bıçakla tam kalbimin ol d u ğ u yere bir kalp çiziyor ve kanamam için yumuşak bir delik açarak bitiriyor.

"Senin için kanımı akıttım, Jill," diyor başındaki yaraya dokunarak. "Sen de benim için aynısını yaparsan adil olur."

Buna inanamıyorum.

"Defol," diye tıslıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Az önce olanlardan sonra düşmesin diye havlumu tutuyorum. Kendimi daha fazla utandırmak istemiyorum.

Başındaki tacı çıkarıp onun yerine benim başıma yerleştiriyor. "Ailem haklı. Bu tac bana hiç yakışmıyor." Bıçağını tekrar cebine koyup birkaç adım geri çekilirken kaşlarımı çatıyorum. "Ama ilk kez tadına baktığım için memnunum."

İlk tadım mı? Neyin? Benim mi?

"Bu da ne demek oluyor?" Ben de diyorum ki.

Parmaklarını ağzına götürüp yalıyor, ardından gelen homurdanma sesi onun için duyduğum heyecanın daha da farkına varmamı sağlıyor.

İşi bittiğinde, "Seni seçtiler. Jasmine'i değil."

Gözbebeklerim büyüyor ve çenem düşüyor. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Kim söyledi sana?" Yaklaşmamı istemiyormuş gibi geri çekilmeye devam ediyor.

"Liam," diye cevap veriyor, pencereye doğru ilerlerken dişlerini gıcırdatıyor.

Tam havalanmak üzereyken pencereye koşuyorum, tacım başımdan düşüyor. "Bekle, sana ne söyledi?" Luca balkonu kullanarak geri dönerken bağıriyorum.

Yere atlar ve yukarı bakar. "Onunla evlenmen gerekiyordu."

Ve beni içten dışa doğru yutan lanet olası bir duygu kasırgasıyla baş başa bırakarak kaçıp gitti.

BÖLÜM 9

JILL

HIZLA GİYİNDİM ve babamın arabalarından birine atladım. Tek başıma araba kullanmamam gerektiğini biliyorum ama burada kalıp bekleyemem.

Birkaç dakika içinde devasa malikânelerinin önündeyim. Luca'nın burada olup olmadığını bilmiyorum ama bu şu anda sorunlarımın en küçüğü.

Arabadan atlayıp bahçedeki yan girişe gitmeden önce arabayı kilitliyorum. O taraftaki tek kameradan kolayca kaçabilir ve kapıdan tırmanabilirim.

İşim bitince üstümü başımı düzeltiyorum, evin yanına gidiyorum, patikadan birkaç çakıl taşı alıp Liam'ın penceresine atıyorum.

Bir süre sonra açıyor ve aşağıya bakıyor. Beni gördüğü anda yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. "İçeri nasıl girdin?"

"Yan kapı," diye cevap verdim. "Üzerinden atladım." Yağmur damlalarını göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Sanırım konuşmamız gerek."

Kaşlarını çatıyor ve dudaklarını yalıyor. "Bekle, aşağı geliyorum."

Pencereyi tekrar kapatır ve uzaklaşır. Işık söner. Bir süre sonra arka kapı açılır ve adam bahçeye çıkar.

"Hadi," diyor elini uzatarak. "Seni güvenli bir yere götüreceğim." "Güvenli mi?" Mırıldanıyorum.

"Evet, eğer ailem burada olduğunu öğrenirse cehennem azabı çeker."

Bu ifadede tüylerimi diken diken eden bir şey var. "Ayrıca, sağanak yağmurda dışarıda durmayı sevmiyorum."

Bu doğru.

"Burada," diyor, bahçedeki büyük ağacın üzerindeki ahşap evi göstererek.

Küçükken girmem hep yasaktı. Ama sanırım herkes bir gün büyüyor.

Liam'ı üst kata kadar takip ederken sinirimi bastırıyorum ve küçük ağaç eve giriyoruz. Aynı anda sadece iki ya da üç kişi sığabiliyor ve ayaklarımız kapıdan dışarı çıkıyor. Ama geçici bir sığınak olarak iş görür.

Buradan, uzaktan şehrin kalabalık caddelerini, her yerde yanıp sönen araba ışıklarını görebiliyoruz. Uzaktan sirenler çalıyor, büyük şehirde gecenin karanlığında rahatlatıcı bir ses. Buraya kadar gelen tek ışık arka kapı sundurmasından sarkan küçük lambadan geliyor ve burası oldukça rahat. Ama kesinlikle soğuk. Olduğum yerde titriyorum.

"Üşüdün mü?" Liam soruyor. "Al."

Ağaç evin zemininde duran yumuşak bir battaniyeyi alıyor ve ü z e r i m e sarıyor. "Fazla bir şey değil ama elimizdeki tek şey bu. Geleceğini bilseydim, hazırlıklı gelirdim."

Kıkırdıyorum. "Sorun değil. Teşekkür ederim."

Battaniye onun gibi kokuyor. Tanıdık. Sıcak. Nazik.

"Konuşmak mı istedin?" diye soruyor.

Ona bakıyorum ve gözlerinden yansıyan dürüst ve iyi kalpliliğe tanık olmak bambaşka bir şey. Özellikle de Luca'nın gözlerindeki karanlığa kıyasla. Her yönden birbirlerine tamamen zıtlar.

"Evet." Battaniyeyi sıkıca kavıyorum. "Luca bana önemli bir şey söyledi, ben de doğrudan kaynağına gideyim dedim."

"Luca?"

"Evet, o... evime geldi." Yüzeye çıkan anıları yutkunarak geri çekiyorum. Bırakın Liam'ı, odamda olanları kimseye anlatmaya niyetim yok. Zaten yeterince utanç içindeyim.

Liam'ın yüzü kararıyor. "Sana evlilik meselesini anlattı, değil mi?" Tüm vücudu geriliyor. "Evet, bir süredir biliyordum ama ona söylememeliydim."

"Neden olmasın?" Gözlerinin içine bakıyorum ama tek yaptığı başka tarafa bakmak.

"Ailem henüz öğrenmesini istemiyor. Bunun onu öfkeli edeceğinden korkuyorlar."

"Anlıyorum..."

"Ailen sana haber vermedi mi?" diye soruyor, aniden bana doğru bakarak.

Başımı sallıyorum. "İş işten geçene kadar kimse bana bir şey söylemiyor."

Homurdanıyor. "Düğün gününde evlendiğini öğrendiğini düşünsene."

Gülüyorum ama hiç de komik değil. "Aynen öyle."

"Evleneceğimizden değil. Henüz." Elime sanki üzerinde zaten bir yüzük varmış gibi bakıyor.

"Bundan... mutlu musun?" Kalbim göğsümde çırpınırken soruyorum.

Dudaklarını ovuşturuyor ve tekrar uzaklara bakıyor. Aramızda nasıl tarif edeceğimi bilmediğim bir mesafe var ama doğru gelmiyor.

"Çok hızlı oldu. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm," diyor.

"Düşündüm ki..." "Ne?" Gözlerinin içine bakabilmek için eğildim.

"Yok bir şey," diyor gülümseyerek. "Sorun değil. Sorumluluklarımı

biliyorum." "Bir şeyleri kaçırmıyormuşsun gibi hissediyorsun," diye onun yerini dolduruyorum.

"Doğru," diye yanıtlıyor. "Sadece bu kadar. Çok daha fazlasını istedim. Seyahat etmek istiyordum. Dünyayı görmek. Bir şeyler deneyimlemek. Ama artık ailelerimiz karar verdiğine göre, bir gün işi devralabilmemiz için bizi de işin içine çekecekler demektir."

"Ama neden beni seçtiklerini anlamıyorum," diye cevap veriyorum. "Jasmine her zaman işin iş tarafına daha fazla ilgi göstermiştir. Benim tek yapmak istediğim-"

"Kaçış," diye araya giriyor Liam yüzünde bir gülümsemeyle ve bu benim kızarmamı sağlıyor.

İkimiz de biraz gülüyoruz ve bir an için gözlerimizi kaçıırıyoruz. Ama birkaç saniye sonra eli benimkinin içinden geçiyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki kalbim alev almış gibi oluyor.

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," diyorum.

Ailemizin bizi buna zorlamasını kabullenmiş gibi görünmek istemiyorum ama aynı zamanda bu her zaman benim hayalimdi. Her zaman Liam'la evlenmek istedim.

Ama şimdi ona baktığımda, gözleri ciddiyetten başka bir şey göstermiyor ve bu içimi burkuyor.

"Kimi isterlerse onu s e ç i y o r l a r . Bizim için h i ç b i r seçenek yok," diye mırıldanıyor.

Tüm bunlar karşısında bunalmış hissetmekten kendimi alamıyorum.

Uzun zamandır bunun olacağını biliyordum... ama ailelerimizin onu ve beni seçeceğini hiç düşünmemiştim. Liam'la evlenecek olanın ben olacağımı. Kaçmaktan başka bir şey istememesine rağmen.

Ve o haklı. Kaçmak tüm sorunlarımızı çözerdi. Evlenmeye zorlanmak zorunda kalmayacaktık ve Liam dünyayı görebilecekti. Ve belki, sadece belki, onunla gidersem, sonunda bana aşık olur. Gerçekten. Zoraki bir şekilde değil.

"Kaçabiliriz," diyorum.

Homurdanıyor. "Ne,

gerçekten mi?" "Neden

olmasın?" Omuz silkiyorum.

"Ailelerimiz bunun olmasına asla izin vermez," diye yanıtlıyor. "Dediğin gibi, başka seçeneğimiz yok."

Başımı omzuna koyup iç geçiriyorum. "Sen de ister miydin?" "Tabii ki isterdim. Herkes ister."

"Sen kimi seçerdin?"

Cevaba hazır olmadığımı bilerek gözlerimi kapatıyorum.

Çünkü içten içe, onun gerçekten ne istediğini biliyorum.

Gerçekten kimi seçeceğini.

Ve bu ben değilim.

"Hey," diyor Liam ve bana dönüyor.

Tekrar eğildim ve gözümünden akan tek bir damla yaşı kırıştırdım. Yüzümü tutuyor ve ona bakmamı sağlıyor.

"Farklı fikirlere ya da isteklere sahip olmamız bu işin yürümeyeceği anlamına gelmiyor" diyor.

"Jas'ı istiyorsun-"

Parmağını dudaklarıma koyuyor.

Aramızdaki boşluğu kapatıyor. Yüzü çok yakın ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Bir şey deneyeyim," diye mırıldanıyor, hâlâ yüzümü tutuyor.

Ve gözlerini kapatırken yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma yerleştiriyor.

Sonsuza dek bu anı bekledim. Bir yıldızın

bunu gerçekleştirmesini diledim.

Liam beni öpüyor. Üzerimde kalıcı bir iz bırakması gereken bir his. Ağzı

benimkine karşı sıcak ve boğucu.

Ama beni öpmeye devam ettikçe fark ediyorum ki... hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir süre sonra geriye yaslanıyor, dudaklarım öpücükten hâlâ kıpkırmızı ve uğulduyor.

Heyecandan zıplamam gerekirdi. Onun yerine orada öylece oturuyorum.

Tamamen ve tamamen kafam karışmış bir şekilde.

Az önce ne oldu?

"Bu... sana bir şey yaptı mı?" diye mırıldanıyor.

Cevap vermekten korkarak dudaklarımı

yalıyorum.

Bunun gerçek olmasını istemiyorum.

"Dur, bir deneyeyim," diyorum bir anlık dürtüsellikle ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıp yüzünü kavırıyorum.

Bir erkeği hiç bu kadar agresif öpmemiştim, ama onu ne kadar sert öpersem, o kadar boş geliyor.

Ve Luca'yı karşımda görmeye başlıyorum, onun yerine beni öpüyor.

Kaşlarını çatarak ve kendime kızarak dudaklarımı Liam'dan

ayırıyorum.

"Neden çalışmıyor?"

Liam iç geçirir. "Özür dilerim. Denedim. Sadece hissediyorum..."

"Hiçbir şey," diye onun
yerini dolduruyorum.

Acıtıyor.

Acıtıyor çünkü çok daha fazlasını beklerken onu öptüğümde hissettiğim şey tam olarak bu.

Ve merak etmeden duramıyorum... Luca ilk öpücüğümü çalmasaydı böyle olur muydu?

"Ne oluyor lan?!"

Luca'nın perişan sesi arkamı dönüp aşağı bakmamı sağlıyor. Tam orada, çimlerin üzerinde, gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığım bir öfkeyle bize bakıyor.

Oh, Tanrım.

BÖLÜM 10

JILL

"Y *ONU MU* ÖPÜYORSUN?!" Luca bağıyor.

Liam elini uzatıyor. "Luca, dur. Babamı uyandıracaksın."

"Umurumda değil!" diye bağıyor. "Umarım benimkini dövdüğü gibi senin kışını da döver." Yere tükürüyor. "Aşağı gel ve yüzleş benimle, seni korkak."

"Tanrım, sakin ol," diyor Liam. "Sadece bir öpücüktü."

"Sadece bir öpücük mü?!" Luca homurdanıyor ve sonra birden bana bakıyor. "Sen... Yapabileceğin onca şey varken bunu mu seçtin?"

Islak gömleğini yırtıyor, altındaki tüm karın kaslarını ve pantolonunun içine doğru uzanan V çizgisini gösteriyor ve ben bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Cebinden bıçağını çıkarıyor ve göğsüne bir kalp çiziyor, tam benimkini deldiği yerden deliyor ve kanın akmasına izin veriyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum... ve bunun sadece bana yönelik bir uyarı olduğunu biliyorum. Ve bu kalbimi ayakkabılarımın içine düşürüyor.

Bizi öpüşürken gördüğünü biliyorum ama üzgün değilim. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Neden umursuyor ki?

Luca dudaklarını zorlukla ayırarak bana bakıyor: "Senden ölesiye nefret ediyorum."

"Siktir git Luca. Artık çok ileri gittin." Liam aniden ayağa kalkıyor ve basamaklara hiç dokunmadan ağaç evden aşağı atlıyor. Yine de bir çizik bile almadan yere iniyor ve omuzlarını açtığında tehditkâr bir şekilde güçlü görünüyor.

Ben ikisinin çekişmesini izlerken yağmur yeniden yağmaya başlıyor. Luca bıçağını tutarken Liam kaslarını gösteriyor ve bu ikilinin dövüşmek üzere olduğunu bilmek beni inanamayacağım kadar korkutuyor.

"Bunca zamandır seni kendi hayatını mahvetmekten alıkoymaya çalıştım, peki ne için?" Liam bağıyor. "Etrafta dolaşıp kızlara senden nefret etmeleri için zorbalık yapabilesin diye mi?"

Luca yüzünde daha önce hiç görmediğim bir karanlıkla tehditkâr bir şekilde yaklaşıyor. "Her şeyi yanlış anladın Liam," diye tıslıyor, bıçağını çıkararak. "Bana ihanet ettin."

"Böyle davranarak kendine ihanet ettin. Ve ailemize," diye yanıtlıyor Liam.

"Annemi ve babamı sikeyim," diye tükürüyor Luca. "Onlar seni seçti, beni değil."

"Peki ne yapacaksın? Beni kesecek misin?" Liam soruyor. Liam kollarını açtığı anda gözlerim açılıyor. "Devam et."

"Hayır!" Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına rağmen merdivenlerden olabildiğince hızlı inerek bağıyorum. Liam'ın önüne koşuyorum ve kollarımla onu engelliyorum. "Yapma. Lütfen dur, Luca."

Yüzü beni görmeye dayanamıyormuş gibi buruşuyor ve bu canını acıtıyor. "Onu mu seçtin? Benim yerime mi?"

Başımı sallıyorum, Luca'ya inanamayarak bakarken yanaklarımdan damlalar süzülüyor ve gözlerimle onu durdurmak için yalvarıyorum. "Bunu konuşarak halledemez miyiz?"

Damlacıklar çenesinden aşağı süzülürken dudakları seğiriyor. "Hayır. Ağzından çıkan her kelime zehir."

O bıçağı kalbime de saplayabilirdi. "Çekil yolumdan," diyor dişlerini sıkarak.

"Hayır," diye cevap veriyorum bir anlık saf, delice bir cesaretle. "O senin kardeşin, Luca."

"Umurumda değil," diye homurdanıyor ve elinde sıkıca tuttuğu bıçakla aniden üzerime yürüyor.

Liam tek bir hamleyle beni kenara itip zarar görmem için savuruyor ve çimlerin üzerine düşüyorum. Sert iniş ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ama arkamı dönüp Luca'nın Liam'a saldırdığını gördüğümde yine de bir ciyaklama sesi çıkarmayı başarıyorum.

"Dur, Luca!" Liam bağıyor, bıçağı lanet bir kılıçmış gibi sağa sola savurmaya devam eden Luca'yı savuşturmaya çalışıyor. "Biz kardeşiz!"

"Sen artık benim kardeşim değilsin!" Luca bağırarak Liam'ı öyle sert itiyor ki Liam ona karşı koymakta zorlanıyor.

Liam fiziksel üstünlüğe sahip olabilir ama Luca'nın bıçağı onları aynı güç seviyesine getiriyor ve kimin kazanacağını bilmiyorum. Seçim yapmak istemiyorum. Kavgı etmelerini istemiyorum.

Hepsi benim suçum.

Buraya gelmemiş olsaydım, bunların hiçbirini olmazdı.

Gözlerim doluyor ama onları geri itiyorum ve yerden sürünerek kalkıyorum. Hiç düşünmeden Liam'ı Luca'nın elinden çekip alıyorum ve onu da kendimle birlikte sürüklüyorum.

"Bırak beni," diye hırlıyor Liam bana.

"Hayır. Benimle geliyorsun," diye cevap verdim. "Şimdi."

"Nereye gidiyorsun Liam?" Luca şaka yapıyor. "Seni biraz kesmemden mi korkuyorsun?"

"Bu iş daha bitmedi!" Liam karşılık veriyor.

"Hadi o zaman, dövüş benimle, korkak," diye bağırır Luca.

Liam beni başından savmaya çalışıyor ama beni ekmesine izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz. Tam önünde duruyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. "Dur. Şimdi dur. Seni öldürebilir."

"Umurumda değil," diyor Liam öfkeyle. Çenesini

tutuyorum. "Ama benim umurumda."

Gözlerinin içine bakıyorum ve sonra yavaş yavaş kafasına dank etmeye başlıyor. Evlenmemiz gerekiyordu. Ailelerimiz bunu bekliyor.

Ama şu anda... Kaçmaktan başka bir şey istemiyorum.

Birlikte.

Ben de elini tutup parmaklarımı onunkilere doladım ve babamın arabasına doğru koştum.

Ona "Atla" dedim ve ben direksiyona geçerken o da yolcu koltuğuna oturdu.

"Nereye gidiyoruz?" Liam kemerini bağlarken soruyor.

"JILL!" Luca'nın sesi sokaklarda yankılanıyor. "S AKIN BENDEN KAÇMA!"

Dikiz aynamda duruyor. Hay sikeyim.

Gaza basıp caddeye çıkmadan önce cevap bile vermedim.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim buradan gitmemiz gerektiği. Şimdi.

Bu yüzden önümdeki kırmızı ışığı görmezden geliyorum ve tekrar nefes alabileceğim kadar uzaklaşana kadar şehrin içinden, tüm dış kıyıları boyunca olabildiğince hızlı sürüyorum.

"Ne yapıyorsun, Jill?" Liam soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum, direksiyonu öyle sert kavıyorum ki kıracaktım gibi hissediyorum. "Ama seni öldürmek üzereydi ve bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"O serserinin beni öldürmesine izin vermeyeceğim," diyor Liam, alnındaki yağmur damlalarını silerek. "Jill, geri dönmelisin."

"Ne?" Onun t a r a f ı n a bakarak alay ediyorum. "Hayır, hiçbir şekilde o deliye geri dönmeyeceğim."

"O bir deli değil. O benim kardeşim," diyor Liam.

Luca onu bıçakla tehdit etmiş olsa da, Liam için hâlâ bir anlamı vardır. Liam tüm olanlardan sonra nasıl bu kadar nazık olabiliyor?

"İkimize de zarar vermeye çalıştı," diye karşılık veriyorum.

"Evet, şey... önce biz ona zarar verdik," diyor Liam dudaklarını yalayarak. "O bizi gördü."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor, ben de göreceğinden korkarak yüzümü saçlarıma arkasına saklıyorum. O öpücük... dünyalara bedel olmalıydı. Bunun yerine, kalbim için hiçbir şey yapmadı ve diğer her şeyi mahvetti.

Sikeyim.

Şimdi ne yapacağız? Buradan nereye gideceğiz?

Luca kesinlikle geri dönmemizi bekliyor.

Ve eğer değilse... onun ailesi de benimkilerle birlikte kısa sürede

öğrenecek. Her iki durumda da, boku yedik.

Arabayla gittiğimiz bulvara bakıyorum, keşke onunla gün batımına doğru gidebilseydim diyorum.

"Geri dönmeliyiz," diyor Liam. "Belki biraz sakinleşmiştir."

Yağmur hala çatıya çarpıyor, gökyüzü daha da kararıyor. Gök gürültüsü her yanımızı sarıyor ve şimşekler çakmadan önceki sessizlik tüylerimi diken diken ediyor.

"Jill," diyor Liam sert bir sesle.

Dudağımı ısıyorum ve bulvar boyunca sallanan palmyelere bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

"Jill," diye homurdanıyor, sesi neredeyse dışarıdaki fırtına kadar yüksek. "Arkanı dön."

"Bu güvenli değil."

"Hayat bu işte," diye yanıtlıyor.

"Yani?" Ona bakıyorum. "Seni bıçaklamasına izin mi vermeliyim?"

"Sence ilk deneyen o mu?" Gömleğini kaldırarak nefis kaslarının bir kısmını ve onları örten yara izlerini gösteriyor ve gözlerim tenine yapışıyor.

"Aman..."

Tanrım.

"Bu nasıl ...?"

"İş. Ailelerimizin yaptığı türden," diye yanıtlıyor. Ve bunda tüylerimi diken diken eden bir şey var.

Liam, "Onunla savaşacağım, kardeş kardeşe," diyor.

"Ama ya kaybedersen?" Artık yola neredeyse hiç dikkat etmeden soruyorum. "O zaman ben kaybederim ve o da istediğini alır..."

O güzel gözleriyle bana bakışı beni çözüyor. Bulunacak hiçbir karanlık yok.

Ta ki "Sen" diyene kadar.

Tüylerim diken diken oldu.

Aniden tam önümüze yıldırım düşüyor ve bu beni o kadar şaşırtıyor ki çılgılık atıp direksiyonu patlamadan uzağa çeviriyorum. Yoldan çıktım. Parmaklıklara doğru.

Araba uçar ve havada birkaç kez takla atar.

Etrafımda yıldızlar görüyorum, bükülen metalin sesi ve gökyüzündeki gök gürültüsü tam ve mutlak bir yıkıma karışıyor.

Bir. İki. Üç saniye.

SPLASH!

Suya çarpmadan önce suyu görmüyorum bile, sert iniş beni önce öne sonra arkaya koltuğuma çarparak birkaç saniyeliğine bayıltıyor.

Tekrar kendime geldiğimde araba s u y l a doluyordu... ve Liam hala yanımda, baygındı.

Hassiktir. Hassiktir. Hassiktir!

Su yükselmeye başladığında çılgınca kemerimi çözmeye çalışıyorum. Araba nehre batıyor ve ben bir türlü çıkamıyorum. Kapıyı sarsıyorum ama içeri girmeye çalışan su yüzünden kilit sıkıca kapanmış.

"Siktir, siktir, siktir!" Liam'ı itip kakıyorum ve birkaç tokat atıyorum ama uyanmıyor. "Liam!"

Kafasının arkasında kanlı bir yara var. Panik

damarlarımda dolaşıyor.

"Liam, uyan!" Kemer tokasını geri çekip onu uyandırmaya çalışıyorum ama yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor.

Su o kadar hızlı yükseliyor ki deli gibi titriyorum.

Yine de tüm gücümü toplayıp camı tekmeleyerek kırılmasını sağlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor.

"Allah kahretsин!" Ciyaklıyorum.

Böyle ölüyor olamayız. Olamaz işte.

Daha yaşayacak çok şeyim var. Yapacak çok şey, görecek çok şey. Dünyayı gezmek istedim. Bir kuş kadar özgür hissetmek.

Ve şimdi su tüm bunları alıp götürmekle tehdit ediyor.

Neredeyse boynuma kadar geldi ve ne yapacağımı bilmeden çıldırıyorum. Arkama bakıyorum ama ne bir şey görebiliyorum ne de altımda bir şey. Derin bir nefes alıp aşağıya iniyorum ve camı kırmak için kullanabileceğim bir şey arıyorum.

Sonunda acil durum çekicini buldum.

Su çatıya kadar ulaştı. Nefes alacak hava kalmadı.

Araba o kadar hızlı batıyor ki yüzeydeki tüm ışık hızla kayboluyor.

Acele etmem lazım.

Çekici uzatıp pencereye olabildiğince sert vuruyorum. Kırılıyor ve parçaları yoldan çekmek için son bir kez tekmeliyorum.

Liam'ı yukarı itmeye çalışıyorum ama faydası yok. Benim için çok ağır. Nefes alma ihtiyacıyla ciğerlerim daralıyor ama hava yok. Lanet olsun!

Diğer taraftan onu yakalayabileceğimi umarak ondan uzaklaşıyorum.

Ama oksijenim tükeniyor.

Enerji.

Yaşam.

Hayır! Hayır!

Vücudumun ağızımdan su emmesini engelleyemiyorum ve ciğerlerimde kırıklar varmış **g i b i** hissediyorum.

Yüzmeye devam ediyorum, suya karşı savaşıyorum ama faydası yok. Ne kadar mücadele edersem o kadar kaybediyorum. Kendimi ne kadar çok kayboluyor hissedersen... Unutulmaya doğru.

BÖLÜM 11

LUCA

Bıçağım hâlâ cebime batıyor ama bu artık beni korkutmuyor bile. Kâhyamızın bana verdiği su bardağına bakıyorum. Dokunmadığım bardağa.

Çünkü annemle babam şu anda lanet olası banyoda ağlıyorlar. Ve annemin çığlık çığlığa ağlaması iliklerime kadar işliyor. "Efendim... size yeni kıyafetler getirmemi ister misiniz?"

Ona bakmak bile istemeyerek arkamı dönüyorum. "Hayır."

Annemin feryatları evi dolduruyor ve ben buna dayanamıyorum.

Yerimden kalktım ve pencereye gidip kara bulutlara baktım. Her zaman kendi kalbimdeki bulutların dışarıda gördüğümünden daha karanlık olduğunu düşünmüşümdür. Ama bu gece öyle değil.

"Efendim," diyor şoförümüz içeri girerken. "Araba hazır."

Ona bir bakış atıyorum ve başımı sallıyorum. "Git aileme söyle. Ben arabada bekleyeceğim."

Otuz dakika sonra hastaneye doğru yürüyoruz, babam yürümekte zorlanan annemi kucaklıyor, ben ise lanet bir zombi gibi arkalarında kambur duruyorum.

Girişte bizi karşılayan hemşirelerden biri, "Beni takip edin lütfen," dedi.

Annemin yumuşak hıçkırıklarının kalbimi yavaşça kemirdiği bir asansöre adım atıyoruz. Yine de acıyı görmezden geliyorum çünkü bundan sonra her şey daha da karanlık olacak. Çabuk ol.

Annemle babam asansörden çıkıyor, babam yere yığılmasın diye annemi sıkıca tutuyor. Çünkü gittiğimiz yerde mutluluk yok.

Sadece ölüm.



JILL

GÖZLERİM SONUNDA AÇILDIĞINDA, saatlerdir uyuyormuşum gibi hissediyorum ama hiç de dinlenmiş değilim. Gözlerimi kırıştıtırırken etrafımdaki makineler bip sesi çıkarıyor. Ağzım kuruyor ve konuşmaya çalıştığımda sadece boğuk bir ses çıkıyor.

"Jill?" Annemin sıcak sesi yüreğimi hoplatıyor. "Anne," diye mırıldanıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Yaşıyorum. Yaşıyor muyum? Nasıl?

"Oh, Jill." Jasmine hemen yerinden fırlayıp kucığıma atladı ve ağlamaya başladı. "Senin için çok endişelendim."

Ne yapacağımı bilemediğim için tüm vücudum acısa da ona sarılıyorum.

Yönümü bulmaya çalışmak için etrafıma bakıyorum. Etrafımda beyaz duvarlar, duvarda bir çiçek resmi ve köşede küçük bir mutfak var, ben ise bu odadaki tek yatakta yatıyorum... bir hastane yatağında.

"Bir an için seni kaybettiğimizi düşündük," diyor annem elimi tutarak.

Babam bile gelip yanıma oturdu. "Yaptığın şey çok tehlikeliydi, Jill. Bu hastanede en iyi bakımı sunduğumuz için mutlu olmalısın, yoksa hayatta kalamayabilirdin."

Tehlikeli.

Olan biten her şey gözümün önüne gelirken gözlerim açılıyor. Luca ve Liam arasındaki kavga. Arabayla uzaklaşmaları. Suya doğru devrilmesi. Boğulmak.

Ve araba dibe batarken yolcu koltuğunda oturan bir ceset.

Vücudumdaki tüm kabloları sökerek yatakta dik oturuyorum. "Liam!"

Annem beni tekrar aşağı itti. "Kalkma, Jill. Henüz yeterince iyileşmedin."

Ama ne dediği umurumda değil. "Liam, Liam nerede?!"

"Shhh ..." Jasmine gözlerindeki acıyı görebilmeme rağmen beni susturmaya çalışıyor. "Şu anda sakinleşmeli ve kendine odaklanmalısın."

"Ama Liam...!" diye karşılık veriyorum ama babamın sert bakışları beni susmaya zorluyor.

"O haldeyken arabamı çalmamalıydın Jill," diyor babam, yatağımın korkuluğunu tutarak.

Kaşlarımı çattım. "Hangi eyalet?"

Annem de kollarını kavuşturuyor. "Jill, iyi olmana sevinsek de," diyor iç çekerek, "babam ve ben yaptığın şey için sana hâlâ kızgınız."

"Ama... Ama ben sadece bizi güvenli bir yere götürmek istedim ve-"

"Güvenlik mi?" diye alay ediyor babam. "Dışarıda lanet bir fırtına vardı ve sen arabamı alıp uçurumdan aşağı sürmeye karar verdin!"

"Hugo." Annem elini onun göğsüne koydu. "O hâlâ bizim çocuğumuz."

Annemin elini itiyor. "Umurumda değil. Bunu duyması gerek."

"Neyi duydun?" İkisine de bakıyorum ama ikisi de bana cevap vermek istemiyor gibi görünüyor. Başımı Yasemin'e çevirdiğimde o bile cevap vermeyi reddediyor. Neler oluyor?

"Bunun olmasını istememiştim. I-"

"Jill. Gerçeği biliyoruz," diye araya giriyor babam. "Bu işten konuşarak sıyrılamazsın."

"Ne?" Şimdi kafam iyice karıştı. "Kim söyledi sana?"

Odamın dışında ayak sesleri duyuluyor ve kapı aralığında biri belirdiğinde hepimiz dönüp yukarı bakıyoruz.

Ama benimkilerle birleşen karanlık gözler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Luca.

Kahverengi saçları yüzüne bir perde gibi düşüyor ve bu bana ailemin burada olduğunu bile unutturuyor.

Tabii ki oydu.

Tabii ki onlara olan her şeyi anlattı.

"Luca," dedi annem. "Geldiğın için çok teşekkür ederim."

"Sizin için burada değilim hanımefendi," diyor Luca, beni öyle bir süzüyor ki bu battaniyeyi başımdan çekip yokmuşum gibi davranmak istiyorum.

"Tabii ki," diyor annem, ılık bir gülümsemeyle. "Annenle baban da burada mı?"

Daha fazla ayak sesi duyuluyor, tık tık sesleri kalp atışlarımı hızlandırıyor. Ve yüzlerini gösterdikleri anda, kendi cenazemi hazırlayabileceğimi hissediyorum.

Önce bana, sonra aileme baktıklarında odayı bir sessizlik kaplıyor.

"Baas," diyor babası.

"De Vos," diye yanıtlıyor benimki.

Hava elektrikle dolu. Güçlendirici türden değil, savaş habercisi türden.

Lex etkilenmemiş bir tavırla, "Demek... Jill yaşıyor," diye alay eder.

Babam gözlerini Yasemin'e çevirdiğinde, Yasemin itaat ederek yatağımdan uzaklaşıyor.

Annem ortamı yumuşatmak için sıcak bir gülümsemeyle "Çok şanslıyız," diye cevap veriyor.

"Sen buna şans mı diyorsun?" Lex karşılık verir.

Dövüşmeye hazırmış gibi yumruklarını sıkarak ayağa kalkan anne ve babama bakarken kaşlarımı çatıyor, kafamın fena halde karıştığını hissediyorum. "Ne oldu? Neler oluyor?" diye soruyorum. "Liam nerede?"

"Duymadın mı?" Luca dudağını hışımla aşağı doğru kıvrarak, "Duymadın mı?" diyor. "Liam öldü."

Kalbim tam o anda durdu. Oh

Tanrım.

Liam.

Liam öldü mü?

Hayır, olamaz.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Tam oradaydı."

Luca, "Onu bıraktığın yerde, suyun içinde, koltuğuna sıkışmış halde," diyor. Anne bana yaklaşıyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor.

TOKAT!

Yanağıma dokunan elinin acısını hissetmem biraz zaman alıyor. Annem araya girdi ve bileğini tuttu.

"Kızıma dokunma."

Anne sonunda elini geri çekmeden önce birbirlerine gözlerini dikerek bir çekişme yaşarlar.

Kırmızı iz parlamaya başladığında elini hâlâ yanağımda hissedebiliyorum ama bu beni korkutmuyor.

"O bunu hak etti. Ve çok daha fazlasını." Anne gözyaşlarıyla savaşıyor. Haklı. Ben hak ediyorum.

Kırıldım. Milyonlarca parçaya bölündüm. İşte böyle hissediyorum.

Ve bu hastane yatağında bedenimi onarmanın hiçbir yolu, bu odanın içindeki kalplerin yok olmuş kalıntılarını onaramaz.

Onu ben
öldürdüm.

Liam'ı ben
öldürdüm.

O arabayı fırtınanın içine sürdüm. Doğruca
suyun içine.

Gözlerim doluyor ve yanaklarımdan aşağı süzölmelerine engel olamıyorum.

"Gerçekten öldü mü?" Mırıldanıyorum.

"Sen söyle kızım," diyor Lex, bana ölümcül bir bakış fırlatarak. "Çünkü oğlumun cesedini bulamıyorlar."

"Ve şimdi de öldüğünü ilan ettiler," diye ekliyor annesi, gözyaşlarını tutamamış. Oh, Tanrım.

Gerçekten gitti.

Orada, derinlerde, yapayalnız. Ve

bana geri dönmem için yalvardı.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Özür dilerim," diye

mırıldanıyorum. "Çok üzgünüm." "Olmalısın," diye tükürüyor Luca.

"Sen benim kardeşimi öldürdün."

Bunu geri alabilmeyi her şeyden çok isterdim.

Arabanın kontrolünü kaybetmemek için kendimi durdurabilirdim. "Bunun olmasını istememiştim."

"Ama oldu," diye yanıtlar Lex, öfkesi kederinin önüne geçmiştir.

"Oğlumu asla geri alamayacağım," diyor Anne, aşağılanmış bir kadının öfkesiyle gözyaşlarını silerek.

Lex babama bir bakış fırlattı. "Ve birileri bedelini ödemek zorunda."

Ne? Bedelini ödemek mi? Nasıl?

Yapabilmeyi her şeyden çok istememe rağmen hayatımı onunkiyle değiştiremem.

Ona verilen hayattan çok daha fazlasını hak ediyordu. Ve ben hepsini ondan aldım.

"Bizden haber alacaksınız." Son bir uyarı ile Lex ve Anne De Vos odadan çıkarlar.

Sadece Luca kalıyor, kapı aralığından, içeri adım attığı andan beri terk etmediği yerden bana bakıyor.

"Sana söyledim, benden kaçmamalıydın" diyor. Gözyaşlarımın arasından, "Defol!" diye bağıriyorum.

"Jill!" diye alay ediyor annem.

Ama bakışlarım Luca'ya kilitlenirken ona aldırış etmiyorum.

Çünkü o tüm bunların neden olduğunu çok iyi biliyor.

Liam'ı o arabaya neden sürüklediğimi. *Ondan*

kaçmak için.

"Umarım hastane sana iyi bakar," diyor Luca, kapıdan çıkmak için arkasını dönerken dudaklarını yalayarak. Ama son bir kez bakmadan değil... ve bir uyarı yapmadan. "Buna ihtiyacın olacak."

BÖLÜM 12

JILL

W HASTANEDEN SONUNDA EVİME DÖNDÜĞÜMDE, doğruca odama gidiyor ve kapıyı kilitliyorum. Aşağı inmiyorum - ne akşam yemeği, ne kahvaltı, ne ailem, ne de okul için. Hiçbir şey için.

Korkuyorum.

Yaparsam ne olacağından korkuyorum.

Çünkü bu uyarı bedelsiz olmadı.

Birisi Liam'ın ölü ilan edilmesinin bedelini ödemeli. Ben ödeyeceğim.

Annemle babamın ayak seslerini merdivenlerden duyduğumda ürperiyorum. Doğruca odama doğru gidiyorlardı.

Onlar yumruklarını kapıya vurmadan önce kapıdan uzaklaşıp yatağımın üzerinde toparlanıyorum. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Ama sanırım bazen travma insanı değiştiriyor.

Özellikle de bu travma mafya aileleriyle ve onların intikam ihtiyacıyla bağlantılı olduğunda.

"Jill? Kapıyı aç," diyor annem.

Cevap vermiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum ve yanlış bir şey söylemekten korkuyorum.

"Jill, aç şu kapıyı. Bu sana son uyarım," diyor babam, tüylerimi diken diken eden o sert sesiyle.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Jill!" annemin nefesi kesildi.

"Yeter," diye bağılıyor babam. Kilide bir şey sokuyor ve dışarıdan kilidi açıyor. Öfkeyle içeri daldılar. "Sence ben yedek

kendi evimdeki tüm kapıların anahtarları mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak uzaklaştırıyorum. "Özür dilerim. Lütfen."

Babam kapıyı çarparak kapattı ve sonra bana baktı. "Konuşmamız gerek."

Oh, Tanrım.

İşte
burada.

Konuşma.

Kaçınmaya çalıştığım kişi. Çünkü koridorlarda cezam hakkında fısıldaştıklarını duydum. Ama ben bunların hiçbirini hak etmiyorum. Liam'ı bilerek öldürmedim.

"Lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum başımı sallayarak.

"Jill..." diye mırıldandı annem. "Yapmak zorunda olduğumuzu biliyorsun. Luca'yla evlenmek zorunda kalacaksın."

"Hayır, o bir canavar, görmüyor musun? Kardeşini öldürdüğüm için beni yok edecek."

Ama yüzü kıpırdamadan duruyor.

Hiç umursadı mı?

"Lütfen..." Mırıldandım.

Annem sadece babama bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. "Onu sana bırakacağım."

"Anne!" Bağırıyorum ama dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken beni görmezden geliyor.

"Jill." Babam dikkatimi toplamamı emretti. "Luca ile evleneceksin."

Hayır, hayır, hayır, bu olamaz. Liam'la evlenmem gerekiyordu.

"Lütfen, beni bunu yapmaya zorlama. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," diye yalvarıyorum.

"Bunu kendine sen yaptın Jill," diye azarlıyor. "O arabaya atlayıp evlenmen gereken oğlunu ölüme sürükleme kararını sen verdin. Sence bunu ben mi istedim?" Şu anda suratıma bakıyor ve sanki benden çok onun canını yakıyormuş gibi bağırıyor. "Sen benim kızımsın ve bu benim işim."

De Vos ailesinin alacaklarını almasını sağlamak için. Yaptıklarınızın bedeli
b u d u r ."

"Ama bu bir kazaydı," diyorum ama sesim daha çok bir farenin sesine benziyor. Ufacık. Şu anda hissettiğim kadar küçük.

"Her eylemin bir sonucu vardır," diye yanıtlıyor. "Sen seçimini yaptın. Şimdi ben de kendi seçimimi yapıyorum."

"Ama neden? Onlara başka bir şey teklif edemez miyiz? Para mı? Daha fazla güç?"

TOKAT!

Babamın yüzüme vuruşunu, acının cızırtısı takip edene kadar fark etmiyorum.

"Paranın ölüleri geri getireceğini mi sanıyorsun?" diye alay ediyor.

Başımı iki yana sallayıp onu itiyorum ve Luca'nın bir zamanlar odama tırmandığı pencereye doğru koşuyorum. Şimdi, her zamankinden daha çok, keşke onu hiç içeri almasaydım diyorum. Ne odama ne de bedenime. Çünkü o gözler, o parmaklar, o dudaklar... değer verdiğim her şeyi yok etti.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden babam çoktan bileklerimi yakalamış ve kelepçelemişti. "Hiçbir şey denemeyin. İşe yaramaz. Seni bekliyorlar."



LUCA

Arabamız onun evine yanaştığı anda kalbim çarpmaya başlıyor. Koltuğuma gömülüyorum ve camı indirerek annemle babamın inişini ve arazilerinin kenarında, yolun yanında duran Hugo Baas ile buluşmalarını izliyorum. Bir süre konuşuyorlar ve sonra bir koruma yaklaşıp birini öne doğru itiyor. Elleri arkadan kelepçelenmiş, kapüşonlu ve dar taytlı bir kız.

Babam ona yaklaşıyor ve kapüşonunu indiriyor. Jill'in yüzü artık nazik ya da tatlı değil.

Tek gördüğüm öfke.

Ve içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi harekete geçiriyor.

Ama gözleri benimkilerle birleştigi anda utanca dönüşüyor. Sanki bunun sona ermesi için bana yalvarıyor gibi.

Sanki benim bu konuda bir söz hakkım varmış gibi.

Derin bir nefes alıyorum ve annemle babam Hugo Baas'la olan işlerini bitirirken başka tarafa bakıyorum. Sonunda arabaya yaklaştıklarında, kız ellerinde, gözleri yaşlarla dolu. Onu ileri doğru itiyorlar, attığı her adım isteksiz. Gözleri sanki kaçıp kaçmamayı düşünüyormuş gibi ürkekçe sağa sola hareket ediyor.

Deneyebilir ama fazla uzağa gidemez.

Yan kapı açıldığında, yanıma itilmesini izlemek için dönüyorum. Kapı çarpılarak kapatılıyor ve arabanın içinde birlikte kilitli kalıyoruz. Sonunda başını kaldırıp baktığında bakışlarımız buluşuyor ve bağlı bileklerini ve yırtılmış yanaklarını görünce sikim pantolonumun içinde anında sertleşiyor.

O haklı. Berbat durumdayım.

Kardeşimin her zaman ailenin gözdesi olmasının bir nedeni vardı. Ben asla onun kadar yaşayamadım. Ama belki de bu sadece daha iyisi içindi. Sonuçta, o suyun kilometrelerce derinliğindeyken ben hâlâ buradayım.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye

soruyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Beni seninle evlendiriyorlar Luca," diye yanıtlıyor sorumu duymazdan gelerek.

"Hayatım bir şaka değil. Bu artık komik değil."

Dirseğimi arabanın küçük pencere pervazına dayayıp başımı eğiyorum.

"Kardeşimi öldürdüğünde de komik değildi."

Yüzü buruşuyor. "Onu ben öldürmedim."

"Senin berbat sürüş becerilerin yüzünden suda boğuldu."

"Fırtına vardı," diyor. "Ve boğulup boğulmadığını bilmiyorsun-"

"Aynen öyle. Fırtına vardı," diye karşılık veriyorum. "Ve sen yine de lanet arabana binip gitmeyi tercih ettin."

Bana sert bir bakış fırlatıyor ama dudaklarını ayırdığında ağzından tek kelime çıkmıyor.

Bir süre sessizlik oluyor ve ben dışarıya, Hugo'yla kim bilir ne hakkında tartışmaya devam eden annemle babama bakıyorum. Ne olup bittiği umurumda bile değil.

"Lütfen Luca. Ailenin bunu yapmasına izin verme," diyor.

Ona bakmak için koltuğumda kayarken burun deliklerim alevleniyor, ama gözlerindeki yalvaran bakış beni hazırlıksız yakalıyor.

Daha önce hiç yalvarmamıştı ve açıkçası yalvarırken çıkardığı sese bayılıyorum. Bunu günlerce dinleyebilirim. Yıllarca.

Ama kardeşimi öldürdüğü için her şeyi hak ediyor. Ailemin gelecek vizyonunu yok ettiği için. Ve eğer bu *onun* artık karım olması anlamına geliyorsa, öyle olsun.

En azından şimdi daha iyi bir kardeş olduğumu kanıtlamak için bir şansım olacak. "Luca, lütfen, sana yalvarıyorum," diyor.

Karım olmak çok mu kötü?

"Onları ikna et. Beni hizmetçi olarak falan almalarını sağlayın."

Hizmetçi mi?

Jill'in bize hizmet etmesi sikimin seğirmesine neden oluyor. Kahretsin, Jill'in sırf arkamı toplamak için daracık bir kıyafetle odamda hoplayıp zıplamasını izlemek görülmeye değer bir manzara olurdu. Bunu görmek için para verirdim.

Ama öyle değil. Kuralları ben koymuyorum ve kardeşim öldüğü için ailem daha önce hiç olmadığı kadar gergin. Ne de olsa en sevdikleri oğullarıydı ... ve şimdi ellerinde bir tek ben kaldım.

Eline geçen her fırsatı berbat eden, reddedilmiş çocuk. Sırf ...

Onunla.

Kolumu çekip dudak büküyorum, "Yapma."

"Luca?" Kaşları kalkıyor ama hemen ardından düşüyor, sanki sonunda gerçekte kim olduğumu anlamış gibi. "Bana bunu borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye karşılık verdim.

"Senden kaçmak için Liam'ı arabada yanıma aldım," diyor, konuştuğu her kelimedede gözleri kararıyor. "*Senin* yüzünden öldü."

Cebimden bıçağımı çıkarıp ona doğrultuyorum, o anda donup kalıyor.

"Onu öptüğün için öldü," diyorum dişlerimi sıkarak.

Göğsüne gittikçe yaklaşan bıçaktan korkmadan bana bakıyor. Gözlerinde tek bir damla yaş oluşuyor ama gözlerini kırıştıtararak uzaklaştırıyor.

"Yani... bu kadar mı? Üzerinde ölmek istediğin tepe bu mu?" diyor, sesinin tonu dalgalanıyor. "Ailelerimizin bizi evlendireceğini söyleyen sendin."

Dudaklarımda hain bir gülümseme belirirken başka tarafa bakıyorum. "Sanırım kaderin işleri tersine çevirmek için komik bir yolu var."

Boğazında şok olmuş bir nefes düğümleniyor ama umurumda değil. Birkaç saniye sonra dedi ki. "Sen bir canavarsın."

Kelimeler soğukkanlı bir şekilde çıkıyor ama artık beni korkutmuyor. Kim olduğumu çoktan kabul ettim. Onu benim yapmak için ne yapacağımı.

Ama o... Başını öyle bir gururla dik tutuyor ki, içimden onu kesip kalbini sökmek geliyor.

Çünkü benim olamazsa, kimseye ait olmayacaktır.



JILL

ARABA DURDUĞUNDA havaalanındayız ve arabadan indiğimizde başımızın üzerinde uçan uçakları görünce tüylerim diken diken oluyor.

Bileklerim hâlâ bağlı ve Lex, Luca'ya kaçmamam için bana göz kulak olmasını söyledi.

"Neden buradayız?" Neden onların evine gitmediğimizi merak ederek soruyorum.

"Çünkü evleniyorsun," diye yanıtlıyor Lex, "Kanarya Adaları'nda, her şeye burnunu sokan ailenden uzakta."

Yürümeyi bıraktım. "Şimdi ne olacak?"

Anlamıyorum. Evliliğin hazırlık gerektirdiğini sanırdım. Zamanla. Bu ona hazırlanmak için yeterli değil.

Luca yanımdan geçip omzunun üzerinden bana bakıyor ve alt dudağını bir kurt gibi yalıyor. "Şimdi."

Sikeyim.

Dışarı çıkmak

zorundayım. Ne

olursa olsun.

Kaçmak

zorundayım.

Bu yüzden büyük salona girene kadar bekliyorum ve sonra "Çişim geldi" diyorum. Anne iç geçirdi. "Gerçekten mi?"

Bana doğru baktığında başımı sallıyorum.

"Peki." El sallıyor. "Luca, Lex ve ben çantaları kontrol ederken sen de onunla git."

Luca gözlerini deviriyor ama sonra omuzlarımdan sarkan büyük bir paltonun altına gizlenmiş olan kollarımı tutuyor, böylece burada kimse bileklerimin zincirli olduğunu bilmiyor. Ama insanlar hala bakıyor. Bu da onun her zamankinden daha hızlı yürümesine neden oluyor.

Beni banyoya itiyor ve o da içeri girip kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"İşemem lazım." "Yap o zaman."

"Sen izlerken işeyemem," diye cevap veriyorum.

"Gitmiyorum." Kollarını kavuşturuyor. "Ne istiyorsan onu yap."

Midem o kadar çok bulanıyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum. Planım yok. Plan buydu. Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Bir kabine giriyorum ve kapıyı kapatıyorum, ama o hala kapının altından bakabiliyor ve bu beni çıldırtıyor. Ama her şeyin bir yeri ve zamanı var ve çıldırmak şu anda planın bir parçası değil.

Düşün, Jill, düşün.

Pantolonuma baktım. İşte o zaman aklıma geldi.

Biri pantolonumu indirmeden işeyemiyorum.

"Pantolonumu çıkaramıyorum," diyorum.

Luca homurdanıyor ve birkaç saniye içinde kapıyı yırtıp açıyor. Baş banyodaki tek ışığı kapatırken tepemde yükseliyor ve kalbimi ya da giysilerimi... ya da her ikisini birden sökebilecekmiş gibi bana bakıyor.

Zor yutkunuyorum.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye soruyor. Hay sikeyim. Şimdi zorlamak zorundayım.

Arkamı dönüp ona bileklerimi gösterdim. "En azından işeyebilmem için bunların kilidini açabilir misin?"

"Hayır," diye yanıtlıyor.

"Kaçmayacağıma söz veriyorum," diye cevap veriyorum. "Tabii ki kaçmayacaksın," diye alay ediyor.

"Ellerim olmadan işeyemem, Luca. Ben erkek değilim," diyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Lanet olsun. "Şanslıyım."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten mi? Bu fırsatı beni biraz daha aşağılamak için mi kullanacaksın?"

Başını eğiyor ve yüzünde şeytani bir gülümseme belirliyor. "Bunny... Elime geçen her fırsatı değerlendireceğim."

Kanım kaynamaya başladı. "Bana dokunmana izin vermeden önce pantolonuma işeyeceğim."

İğrenç bir surat ifadesi takınır. "Peki," diye tükürüyor ve cebinden bir şey çıkarıyor. Ailesinin ona verdiği anahtar. Babamdan aldıkları anahtar.

O lanet şeyi görmek bile nabzımı hızlandırıyor.

"Arkanı dön," diyor ve döndüğümde kollarımdan tutup prangaları çözüyor.

Ağrıyan bileklerimi ovuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Ama metal şingirtiyi duyduğumda bu rahatlama çabucak buharlaşıyor.

"İşiniz bittiğinde bu bebekler hemen geri takılacak. Anladın mı?" Onları oyuncakmış gibi görmem için uzattı.

Sanki beni bu pozisyonda görmekten hoşlanıyormuş gibi. Tabii ki hoşlanıyor.

"Peki," diye alay ediyorum. "Şimdi işeyebilir miyim?"

Omuz silkiyor. "A c e l e et." Tekrar kabinden çıkıyor ama kapının hemen dışında duruyor.

Lanet olsun.

Ondan nasıl kurtulabilirim?

İç çekiyorum ve gerçekmiş gibi görünmesi için pantolonumu indiriyorum, tuvalete oturuyorum ve kapının üstünden gizlice bakmadığından emin olmak için yukarı bakıyorum.

Kaçmasını sağlayabilecek bildiğim tek bir şey daha var.

Birinin damarlarından çektiği kanı seviyor olabilir... ama anlamadığından emin olduğum bir tür var.

"Uh-oh ..." Mırıldanıyorum.

"Ne?" diye tersliyor.

"Daha yeni regl oldum," diyorum.

"Ne olmuş yani?"

"Yanımda hiç hijyenik ped yok," diyorum. "Gidip biraz alabilir misin?" Cevap vermiyor ama bir süre sonra iç geçiriyor. "Onları nerede bulabilirim?"

"Annene sor. Onda mutlaka bir tane vardır," diyorum.

Homurdanıyor ve yumruğuyla kapıyı çarparak beni koltuğumda bir aşağı bir yukarı sarsıyor. "Tamam. Ama burada kal. Yoksa cehennemde yanarsın. Anladın mı?"

"Sanki kanlı pantolonla bir yere gidebilirmişim gibi," diye karşılık veriyorum.

Tekrar homurdanıyor ve sonra uzaklaşıyor. Kapının kapandığını duyduğumda, ter damlaları sırtımdan aşağı yuvarlanıyor.

Tabii ki hepsi yalandı. Regl olmadım. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Hemen tuvaletten çıktım, pantolonumu yukarı çektim, sifonu çektim ve dışarı koştum.

Luca'nın yaklaşık elli adım ötedeki anne babasına doğru yürümesini izliyorum. Elini kaldırıp isimlerini bağıyor. Bu tarafa baktıklarında gözlerimiz kısa süreliğine birleşiyor.

Anne'in dudakları aralanırken gözleri

açılıyor. Ama ilk yaptığım şey

kaçmak oldu.

Elimden
geldiğinde hızlı.

Elimden
geldiğinde.

Bacaklarımın beni götürebildiği yere kadar.

Kalabalığın arasından insanları kenara iterek binanın diğer tarafındaki kapıya doğru ilerliyorum.

Koridorlarda hızla ilerlerken saf adrenalinle koşuyorum. Bir anlığına bakmak için başımı çevirdiğimde, işte oradaydı.

Luca.

Ve yüzündeki ifade daha hızlı koşmam için gereken tek şey.

Çünkü sadece bu öfke bile beni öldürmeye yeter.

Kahretsin.

Düşünecek zaman yok.

Yardım istemek için zaman yok.

Sadece kaç, sadece kaç!

Kapıyı itip açık havaya çıkıyorum ve özgürlüğün ne kadar değerli olduğunu kendime hatırlatmak için nefesimi içime çekiyorum... çünkü bunun bana pahalıya mal olacağını biliyorum. Ama her şey Luca De Vos'la evlenmeye zorlanmaktan iyidir.

Ben de en yakın taksiye doğru koştum ve ona bir adres verip içine atladım.

Luca kapıdan çıkıp avını bulmuş bir şahin gibi bana bakmadan hemen önce. Kaslı omuzları aldığı her nefesle yükselip alçalıyor. Beni kovalamak için her şeyini verdi.

Ve yine de başarısız oldu.

Adımı haykırdığını duyduğumda araba hareket etmeye başladı,

"Jill!" Ses iliklerime ve kemiklerime işliyor.

Araba uzaklaşırken "Seni bulacağım!" diye bağırıyor ve ben de sokakta neler olduğunu merak eden diğer pek çok insan gibi dikiz aynasından ona bakıyorum. "Beni duyuyor musun? Gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar ararım!"

Dünyanın sonu.

Evet, şu anda gözyaşlarımı silerken hissettiğim şey bu. Ailem tarafından terk edildim.

Düşmana teslim edildi.

O beni bulana kadar kaçmaya mahkum.

BÖLÜM 13

JILL

"V IFTIG EURO, meisje," diyor sürücü.

Elli avro.

Bende o yok.

Aslında hiçbir şeyim yok. Haysiyetim bile.

Dudağımı ısırıyorum, gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ve "İçerideki adam paranı alacak" diye cevap veriyorum.

Şoför güler. "Tabii, ben de kraliçeyim."

"Hayatım üzerine yemin ederim," diyorum. "Lütfen. Onunla konuşmama izin ver, sana paranı getireyim. Yemin ederim. Beni burada bekleyebilirsin."

Gözlerini bana diyor ama sonra elinin tersiyle itiyor. "Tamam. Git hadi."

Bir saniye bile beklemeden araçtan indim ve önümdeki restorana girdim. Van Buren aklıma gelen ve nispeten güvende olacağımı hissettiğim tek yerdi. Şimdilik. Ailem kaçtığını öğrendiğinde mutlaka beni bulmaya gelecektir. Şu anda ne onların ne de tanıdığım başka birinin yanında güvendedeyim.

Yine de Jasmine'i her şeyden çok özleyeceğim.

İçimi çekiyorum ve içeri giriyorum. Gün ortası olduğu ve restoran henüz açılmadığı için içerisi boş ama yine de içeriye bir göz atıyorum çünkü eminim çalışanlar bu gece için hazırlık yapıyordur.

Bir garson beni fark ediyor ve o bana yaklaşırken kapüşonumu hızla aşağı çekiyorum. "Hey, yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, Easton'ı arıyorum. Easton Van Buren," diye cevap veriyorum, başparmağımı oynatarak.

Ama yüzündeki tüm sıcaklığın buharlaşıp gitmesi az önce söylediklerimi sorgulamama neden oluyor.

"Easton?" diye mırıldanıyor.

"Evet. Burası onun restoranı, değil mi?" Mırıldandım.

"Evet, evet... Ben sadece... hiçbir şeyim." Boğazını temizliyor. "Jill Baas'ın onunla konuşmak istediğini söyle," diye ekliyorum.

"Elbette," diyor barın arkasına doğru yürümeden önce. Bunu takip eden sessizlik, kalp atışlarımın göğsümden dışarı doğru attığını daha iyi fark etmemi sağlıyor.

Onunla birlikte geri döndüğü anda sinirlerim tepeme çıkıyor ve Easton görüldüğünde aptal gibi gülümsüyorum.

Beni görünce kaşlarını çattı. "Jill? Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum." Sunucu beni neden tanıdığına dair tamamen şaşkın görünüyor, ama omuz silkiyor ve diğer masaları temizlemek için uzaklaşıyor.

"Bay Van Buren," diyorum ama sesim daha çok bir fare ciyaklamasına benziyor.

Easton bana yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun? Hugo nerede?" Babamı bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Onlardan kaçtım," diye tükürdüm.

Kaşları daha da çatıldı. "Ne?" Bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Hadi. Önce otur."

Duraksadım ve dedim ki, "Önce şoföre ödeme yapmam lazım. Ama hiç param yok."

Easton başıyla onayladıktan sonra parmaklarıyla garsona işaret ediyor. "Dışarıdaki şoföre benim için ödeme yap."

Easton beni nazikçe bir masaya doğru iterken garson başını sallayıp aceleyle kapıdan çıkıyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Duruyorum ve dönüp elimi dirseğine koyuyorum, benim gözlerim yaşlarla dolarken onun ciddi gözlerine bakıyorum. "Yardıma ihtiyacım var," diye yalvarıyorum. "Aileme burada olduğumu söyleme, lütfen."

Yutkunuyor, isteğim karşısında gözle görülür bir şekilde sarsılmış. "Ne oldu?"

Her şeyi açıklamak zorunda kalma düşüncesi nefesimi kesiyor, bu yüzden basit tutuyorum. "Kötü bir şey yaptım ve ailem beni De Vos ailesiyle takas etti. Beni oğullarından biri olan Luca ile evlenmeye zorlamak istediler."

Easton bir sandalye çekip beni oturmaya çağırıyor. "Ne kadar zaman önce kaçtın?"

"Bir saat önce efendim," diyorum saate

bakarak. Bundan çok daha kısa gibi geliyor.

Sanki birkaç dakika önce olmuş gibi.

"Şimdi de seni mi arıyorlar?"

Başımı salladım. "Lütfen beni onlara geri göndermeyin efendim."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini uzatıyor. Sıcak ve nazik ve şu anda beni ağlatmak için ihtiyacım olan her şey.

"Seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağım, Jill."

"Geri dönemem. Ne kendi aileme ne de De Vos ailesine," diyorum. "Ama ne param ne de kalacak bir yerim var."

Gözlerimin içine baktı ve "Ben halledeceğim." dedi.

"BEN... BEN..." Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Easton bana gerçekten yardım edebilir mi?

Ailem burada yemek yerken yaptığımız bazı konuşmalar dışında onu çok az tanıyorum. Benden birkaç yaş büyük ama sıfırdan bir imparatorluk kurdu. Belki de bu adam benim geldiğim dünya hakkında söylediğinden daha çok şey biliyordur.

Yoksa ailem neden buraya bu kadar sık gelsin ki?

Easton elimi sıkarak, "Bana güvenebilirsin," diyor. Ona

inanmaktan başka ne seçeneğim var ki?

"Sana yardım etmemi istiyor musun?" diye sorar. "Bunun ne anlama geldiğini iyi düşün. Aileni bir daha göremeyeceksin. Bu çok tehlikeli."

İkinci bir düşünceye ihtiyacım yok. "Evet. Bana yardım et."

Nefesini içine çekiyor ve tutuyor, vücudu geriliyor. "Pekala," diyor kaşlarını kaldırarak. "Ama..."

Tabii ki her zaman bir ama vardır.

"Ama mı?"

"Yardımım bedava değil."

Nefes alıyorum. "Bunu anlıyorum."

Yine de fiyatının ne olduğunu merak ediyorum. "Güzel. Benim için çalışman gerekecek."

Bu... De Vos ailesiyle kalsaydım yaşamak zorunda kalacaklarımla kıyaslandığında aptalca kolay görünüyor. Eğer Luca bana istediğini yapsaydı.

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

O da bana hoş karşılandığımı hissettiren bir şekilde gülümsüyor. "Hepsi bu kadar."



ÜÇ YIL SONRA

DİKİŞ MAKİNESİ DURDUĞUNDA, yaptığım küçük elbiseyi çıkarıp bebeğin üzerine tutuyorum. Yüzümde kocaman bir gülümseme oluşuyor. Tam oturdu.

"İnanılmaz!" Charlotte, Easton'ın karısı, bakmak için elimden kaptı. "Hepsini elle yaptığına inanamıyorum." Tam oturana kadar bebeğin üzerine geçiriyor. "Mükemmel. Tam da aradığım şey."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

İşimle her zaman gurur duyarım. Giysi yapmaktan bu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim ama Easton bana verdiği kumaşlarla meşgul olmamı söylediğinde hiç durmadım. Muhtemelen en abartılı elbiseleri tasarlamaya meyilli olduğumu biliyordu. Yine de, sonunda onları en küçük modeller için yapacağımı fark ettiğinden şüpheliyim. Ve onun karısı için çalışacağımı.

Ona gülümsüyorum. "Sence kızlar bunları beğenecek mi?"

"Tabii ki!" Charlotte haykırarak bebeği bir kutuya doldurur. Biraz ambalaj kâğıdı alıp kutuyu güzel görüne kadar kaplıyor ve son dokunuş için bir fiyonk yapıştırıyor. "İşte. İhtiyacı olan bir çocuk için mükemmel bir hediye. Daha fazlasına ihtiyacım olacak!"

Yüzüm kızarıyor. Yaptığım işin birilerini mutlu edeceğini bilmek gerçekten çok onur verici, özellikle de bu kişi dünyada başka kimsesi olmayan küçük bir çocuksa. Keşke onlara çok daha fazlasını verebilseydim. Ailemin servetine sahip olsaydım, bunların hepsi mümkün olurdu.

Yüksek sesle iç çektim.

En azından Easton beni bu kadar uzun süre tehlikeden uzak tuttu. Ailemin beni henüz bulamamış olması bir mucize. Başlangıçta kimse beni tanımasın diye peruk bile takıyordum ama şimdi saçlarımı kısa kestiriyorum ve evin dışındaki işlerimi kısa tutuyorum.

Easton, De Vos ve Baas'ın bakışlarından nasıl kaçınacağını çok iyi biliyor, onları o kadar yakınında tutuyor ki kendisinden asla şüphelenmiyorlar. Ve bir süre ortalıkta görünmemem gerektiğinde bunu ona söyleyecek casusları olması da işe yarıyor.

"Bir sorun mu var?" Charlotte öyle diyor.

"Yok bir şey," diyorum başımı sallayarak. "Sadece kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, hepsi bu."

Easton'ın en güvendiği muhafız olan Nick'in itaatkâr bir şekilde mekân koruduğu kapıya bakıyorum. Easton, Charlotte'un refakatsiz gitmesini asla istemez. Ona güvenmediği için değil, her an bir şeyler yapabilecek tehlikeli adamlarla birlikte olduğu için.

Tıpkı babam ve ...

De Vos ailesini düşünmek bile boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. "Ah... Tabii ki," diyor Charlotte.

"Ha?"

"Nick'ten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Gözlerim açılıyor ve yanaklarım kızarıyor. "Ne? Neden sen-"

"Hadi ama, ona baktığını gördüm," diyor göz kırparak. "Bir şeyler döndüğünü anlayabiliyorum."

"Hiçbir şey yok," diyorum. "Hiçbir şey olmuyor." Şakacı bir kaşını kaldırıyor.

"Emin misin?"

"Uzun zamandır erkek arkadaşım olmadı." Homurdanıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Erkek arkadaş mı?" Masanın üzerinden, ihtiyacım olan kumaşların üzerine eğilerek işime devam etmemi engelliyor. "Hadi, anlat bana. Geçmişin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Easton için çalışmaya nasıl başladın?"

Bütün vücudum gerildi. "Şey... Ben..."

Kaşlarını çatıyor, elimi tutuyor. "Hey. Seni artık arkadaşım olarak görüyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Tıpkı Easton'ın beni daha iyi hissettirmek istediğinde her zaman yaptığı gibi nazıkçe sıkıyor ve bu beni konuşmaya itiyor.

"Tamam..." Derin bir nefes alıp veriyorum. "Bir sandalye kap o zaman çünkü uzun bir hikâye olacak."



Ona her şeyi anlattıktan sonra Charlotte'un cevap vermesi biraz zaman alıyor. Derin bir nefes aldı. "Vay be."

"Evet..." Yeni bir kumaş alıp bir sonraki elbise için parçalara ayırmaya başlarken mırıldanıyorum. "Bu çok fazla."

"Özür dilerim," diyor.

"Hiç de bile. Uzun zaman önce oldu," diye cevap veriyorum.

"Ama yine de," diyor. "Tüm aileni bu şekilde kaybetmenin senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

İçimi çekiyorum ve bir an için başka tarafa bakıyorum, hala elimdeki kumaşı tutuyorum. "Onları özlüyorum. Bazen. En çok da kız kardeşimi." Bir suçluluk duygusu karnıma vuruyor ve başımı sallıyorum. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Charlotte elimi tuttu. "Senin için buradayım. Eğer bana ihtiyacın olursa." Bana bakışı gözlerimin dolmasına neden oluyor ama yutkunuyorum. "Kızgın olman sorun değil. Üzgün olmak."

"Biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyerek omuz silkiyorum. "Ayrıca, Easton beni güvende tuttu. Çok minnettarım."

Dikiş dikmeye devam ediyorum ama bir yanım hâlâ anılarımı eşeliyor, Jasmine'in şu anda nasıl görüldüğünü ve ne yaptığını hayal etmeye çalışıyorum. Eğer hâlâ ailemizin işiyle ilgileniyorsa. Eğer onu başa geçirirlerse. Eğer mutluyorsa...

"Bazen kız kardeşimin nasıl olduğunu merak ediyorum," diye geveliyorum.

Charlotte saçlarını parmağının etrafında kıvrırken bana bakıyor. "Onu araştıramaz mıyız? Adı ne?"

Ona bakıyorum ve eşyalarımı yere bırakıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. "BEN... BEN..."

"Bilmenin bir zararı olmaz, değil mi? Seni bulamazlar," diyor cebinden telefonunu çıkarıp bir arama sekmesi açarken.

"Easton bana bu ismi asla yüksek sesle söylemememi tembihledi," diye cevap veriyorum. "Bu başımı belaya sokabilir."

Aslında aile üyelerimden hiçbirini internette hiç aramamıştım. Çok korkmuştum.

Sonuçlarından korktum.

Öğreneceğim şeylerden korktum.

"Kimseye söylemeyeceğim," diyor Charlotte, parmaklarını

çaprazlayarak. "Söz veriyorum." Tekrar iç çekiyorum. "Tam adım ... Jill Baas."

Yıllardır bu ismi söylememiştim.

Garip geliyor.

Bu da tüylerimi diken diken ediyor.

"Baas ... hmm ..." Charlotte telefonuna bir şeyler yazıyor ama gözleri açılınca duruyor. "Oh!"

Yerimden sıçradım. "Ne?"

Telefonu bana çevirdi. "Bu o mu? Jasmine Baas?"

Kendi kız kardeşimin gözlerine baktığım anda kalbim duracak gibi oluyor. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım kızın.

Ve gözlerim doluyor. Başımı salladım.

"Hiç veda edemedim..."

Charlotte'un yüzü buruşur. "Özür dilerim, seni üzmemek istemedim."

"Daha yakından bakabilir miyim?" diye sordum.

Bana telefonunu uzattı. "Tabii ki."

Ama elime aldığımda, neredeyse elimden düşüyor.

Tüm vücudum hissizleşiyor.

Sanki gerçekten burada değilmişim gibi.

Çünkü kız kardeşimin adı ve yüzü herkesin bulabileceği şekilde internette değil.

Sosyal medya hesabındaki fotoğrafta bir gelinlik denerken görülüyor. Altında da

"Bugün Baas. Yarın De Vos."

Oh, Tanrım.

"Sorun nedir?" Charlotte soruyor. "Yüzün beyazlaşıyor."

Konuşurken dudaklarım titriyor. "Evleniyor... bizi mahveden çocukla."

Kaşlarını çattı. "Ne?! Luca De Vos'u mu kastediyorsun?"

Telefon elimde titrerken başımı sallıyorum, öfkem yüzeye çıkıyor.

Bana sahip olamazlardı.

Beni kaçırmaktan alıkoyamadı.

Ondan nefret etmemi.

Bu yüzden onun yerine kız kardeşimi aldılar.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve telefonu ezmeden önce ona geri veriyorum.

"Gitmem gerekiyor."

"Ne? Nereye?" Eşyalarımı toplayıp çantama tıktırırken Charlotte soruyor.

Ŗu anda nerede olduđunu bilmiyorum ama internette arama yaparsam dűđűn tarihini ve yerini bulabilirim.

"Sakin bana onu bulmaya çalıřacađını sűyleme," diyor Charlotte. "Bu tehlikeli olabilir."

Çantamı omzuma atıp kapıya dođru yűrűrken ona sadece bir kez bakıyorum. "Benim hatamın cezasını kız kardeřimin çekmesine izin veremem. Onu kurtarmak zorundayım."

"Ya seni űldűrűrse?" diye bađırıyor ama bu beni durdurmuyor.

Atűlyenin kapısını açarken "Amayacak," diye cevap veriyorum. "Luca'nın istediđi bir řey var bende. Benim."

BÖLÜM 14

LUCA

GELİN içeri adımını attığında, ailem için takındığım gülümseme dağılıyor. Küçük topluluk koridorda yürüyen güzelliği görünce hep bir ağızdan soluk soluğa kaldı. Vücuduna tam oturan yarı beyaz, dantelli elbisesinin içinde çok güzel görünüyor.

Çok güzel. Her yönden mükemmel.

Ama bu beni gülümsetmeye yetmiyor.

Herkes onun sadece bir kez giyeceği o tertemiz, güzel ayakkabılarla ilerleyişini izlerken ben papyonumu düzeltiyorum.

Hepsi gelip geçici, tıpkı bu düğün gibi, tıpkı bir zamanlar hissettiğim her türlü duygu gibi.

Hiçbiri önemli değil.

Bunu yapan tek şey, bugünün benim düğün günüm olduğu gerçeği. Ve Jasmine Baas artık resmi olarak Jasmine De Vos olacak.

Karım. Küçük evcil hayvanım.

Sadece ailelerimiz arasındaki bozuk ilişkiyi onarmak için orada olan bir kız. Tüm kötü ihtiyaçlarımı karşılamak için burada olan bir kız.

Ama ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum.

Heyecan yok. Öfke yok. Damarlarımda dolaşan şehvet yok.

Arzuladığım şeylerin hiçbirisi yok.

Bu kız benim istediğim kız değil.

Ama artık o var, o yüzden idare edeceğim.

Ne de olsa ailelerimizin işlerini devam ettirmeleri gerekiyor ve bu işin yükünü omuzlarında taşıyacak tek oğul olarak ben kaldım. Ben

sadece bir amaç için bir araç, tıpkı onun gibi. Yaklaşan bir savaşı sona erdirmek için bir barış jesti.

Ama ona bakmak ve hayatımın geri kalanını burada olmayı hiç istemeyen, soluduğum havaya bile dayanamayan bir kızla geçirmem gerektiğini bilmek, yüksek sesle homurdanmama neden oluyor. Herkesin önünde. Ve umurumda bile değil.

Gözlerini deviriyor, belli ki düşündüğüm şeyle ilgilenmiyor. Hislerimiz karşılıklı. Benim onu küçümsediğim kadar o da beni küçümsüyor ama umurumda değil.

Eğer istediğime sahip olamıyorsam, bir sonraki en iyi şeyi alırım.

Sırtımı dikleştiriyorum ve Jasmine mihraba gelene kadar bekliyorum. İsteksizce elini uzatıyor, ben de tutup sahipleniyorum ve ön tarafa geçip yeminlerimizi edeceğimiz anı bekliyoruz.

Cebimde parmağına takılmayı bekleyen yüzüğün aşırı farkındayım.

Ve evliliğimizi gerçeğe dönüştüren adam nihayet konuşmasını bitirdiğinde, birbirimize dönüyoruz. Duvağını kaldırdığımda gözleri yaşlarla doluyor ama bana bakmıyor bile.

Önemli değil. Her şey bittiğinde ve o benim karım olduğunda, bana b a k m a s ı n ı *sağlayacağım*.

"Yeminlerinizi etmeye hazır mısınız?" diye soruyor sunağın önündeki adam. Başımı salladım. "Hazırız."

Jasmine hiçbir şey söylemiyor, çenesini kapatması söylenen küçük bir bebek gibi. Tam da böyle bir takas için gerekli olan şey.

Keşke karanlık kalbim daha fazlasına aç olmasaydı.

Daha fazla meydan okuma, daha fazla nefret, daha fazla öfke. Çünkü Jasmine gibi memnun etmeye hevesli bir itaatkâr asla benim ahlaksız ihtiyaçlarımı karşılamayacak.

Tüm bu lanet gezegende bunu yapabilecek tek bir kız var... Ama o kaçtı ve yeryüzünden kayboldu.

Ve şimdi ailelerimiz nihayet bir anlaşmaya vardığına göre, beni ne kadar üzse de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmeliyim.

En azından lanet tacı alacağım.

Boğazımı temizliyorum ve elini uzatarak yüzüğü çıkarıyorum.

Birden arkadaki kapı açıldı ve ben de dahil herkes kafasını çevirdi.

Ama içeri girenleri gördüğümde, gülümsemesi gittikçe büyüyen tek kişi benim.

Düğünümeye gelen onca insan arasında onun gelmesini hiç beklemiyordum.

Jill.

"Dur!" diye bağıyor, nefes alış veriş giydiği kıyafetler kadar düzensiz. Ama sesi... bunca yıl sonra bile, hala kalbimdeki ateşi yakıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, bunun şimdiye kadar tanık olduğum en muhteşem düğün olacağını anladım.

"Jill Baas... sonunda yüzünü tekrar göstermen ne kadar hoş," diyorum sırtarak çünkü vücudumda dolaşan coşkuya engel olamıyorum. "Seni çok özledim."

"Jill?" Jasmine şaşkınlıkla mırıldanıyor. Belki o da Jill'in geleceğini bilmiyordu. "Burada ne işin var?"

"Seni kurtarıyorum," diye yanıtlıyor Jill. Öne doğru bir adım atıyor ve gözlerimin içine bakarken seyircilerin şaşkınlığından etkilenmiyor. "Bırak. Jasmine. Bırak."

Burun deliklerim rahatsızlıktan seğiriyor.

Buraya öylece girip ne olacağına karar verebileceğini mi sanıyor? Yanlış.

"Bana iyi bir neden söyle," diye alay ediyorum.

Jasmine, Jill'e gözleriyle birkaç bakış fırlatıyor. Bu kız kardeşler her zaman tek bir kelime etmeden iletişim kurdular ve bu bende öfkelenme isteği uyandırıyor.

Jasmine'i kolundan tutup arkama doğru itiyorum ve Jill artık onunla konuşmıyor.

"Bunu hak etmiyor," diyor Jill.

"Ailesi için en iyi olanı yapıyor," diye karşılık veriyorum.

Jill'in yüzü kararıyor. Bunu kişisel olarak algıladığını söyleyebilirim ve başarısız olmaya mahkum bu lanet düğünde geçirdiği her geçen saniye bana olan nefretinin artmasına bayılıyorum.

"Hayır," diyor Jill, sesi yüksek ve net. "Onun yerine beni al." Ben dahil herkesin nefesi kesildi.

Bu düğünün daha iyi olabileceğini düşünmemiştim.

Ama şimdi... şimdi bana bir damadın alabileceği en güzel düğün hediyesini verdi.

Her zaman bana ait olması gerekeni almak için ikinci bir şans. Ve bu sefer ... o kaçamayacak.

###

EVLİLİK BORCU'nda devam edecek!

CLARISSA WILD'IN DİĞER KİTAPLARI

Vahsi Adamlar Serisi: Kafeslenmiş & Kilitlenmiş & Kovalanmış & Damgalanmış & Asılmış Günah Evi: Karanlık Dilek & Karanlık Karanlık İhtiyaç Yalanlar & O'nun Yönetimi Altında & Onun Kontrolünün 'Ötesinde Bir Borç Ödendi Bir Borç Geri Ödendi & Şirket Serisi Serisi Delirious
Kötü Gelin Oyunları & Kirli Eş Oyunları Baba

Yeni
Yetişkin
Rowdy Boy
Zalim
Çocuk
Şiddetli Seri Mutlu
Seri Yıkım

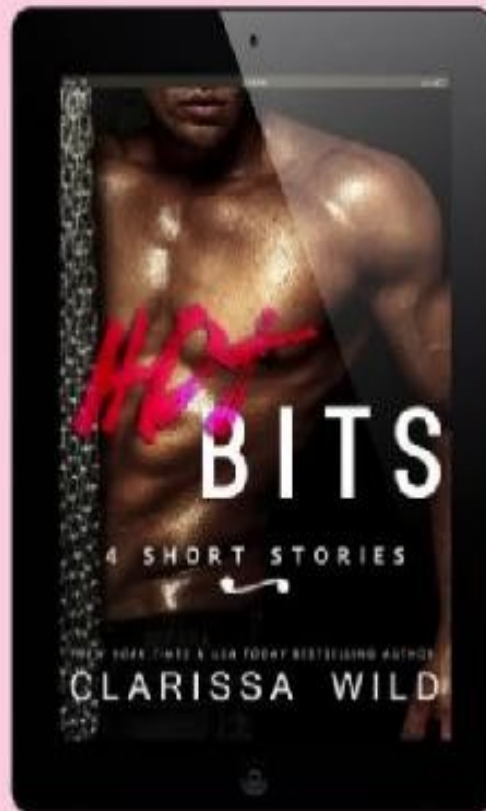
Erotik Romantik
Milyarderin Bahsi Serisi
Serisi Enflamed
Kötü Öğretmen & Kötü Patron
Otel O

Güncel kitaplar için [Amazon'Clarissa Wild'ziyaret edinde](#) ı .

**Bir sonraki kitabım çıktığında e-posta almak ister misiniz?
Buradan kaydolun ve dört ücretsiz hikaye de kazanın:
<http://smarturl.it/newsletterbooks>**

Free Offer!

Sign up for Clarissa Wild's Newsletter and instantly
receive 4 exciting & erotic stories!



CLARISSA WILD HAKKINDA

Clarissa Wild, Dark Romance ve Contemporary Romance romanlarının New York Times & USA Today Bestselling yazarıdır. Tehlikeli erkekler ve cesur kadınlar hakkında ateşli hikayelerin hevesli bir okuyucusu ve yazarıdır. Diğer aşkları arasında komik kocası, sevimli oğlu, iki çılgın ama sevimli köpeği ve bazen kendini köpek sanan ninja kedisi bulunmaktadır. Boş zamanlarında her türlü filmi izlemekten, video oyunları oynamaktan, tonlarca kitap okumaktan ve en sevdiği yemekleri pişirmekten hoşlanıyor.

[Web sitesi](#)| [Bülten](#)| [Facebook](#)| [Twitter](#)| [Hayran Kulübü](#)| [Goodreads](#)| [TikTok](#)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Clarissa Wild Diğer](#)

[Kitapları Yazarının](#)

[Müzik Çalma](#)

[Listesi Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Clarissa Wild Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Clarissa Wild Hakkında](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

